

Velja za celo leto 20 Din.

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XIII. 1925.

Št. 9. September.

BOGOLJUB

Koledar za september 1925.

Mesečni zavetnik: sv. Mihael nadangel (29)

Mesečni namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu:

Cerkveno edinstvo.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostol. molitve:	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Torek	Egidij op.	Besnica	Sv. Florijan
2	Sreda	Stefan Kr.	Lj. sv. Jakob	Zitale
3	Četrtek	Evfemija m.	Črmošnjice	Sv. Rok
4	Petek	Rozaljad.	Slavina	Stoperce
5	Sobota	Lavrencij Jus.	Vreme	Vuzenica
6	Nedelja	14. p. Caharija	Kranj. gora	"
7	Poned.	Marko Križ.	Mokronog	Trbonje
8	Torek	Rojstvo Mar	Cerknica	Ribnica
9	Sreda	Peter Klaver	Homec	"
10	Četrtek	Nikolaj Tol.	Polšnik	S. Anton P.
11	Petek	Prot, Hiacint	Primskovo	Vuhred
12	Sobota	Ime Marija	Vel. Lašče	S. Primož
13	Nedelja	15. p. Notburg.	Boštanj	Zavrče
14	Poned.	Poviš. s. Križa	S. Križ Kost.	"
15	Torek	Mati 7 žalosti	Šmarje	S. Barbara H.
16	Sreda	† Ljudmil.	Polh. Gradec	Leskovec
17	Četrtek	Rane s. Franč.	Št. Lambert	S. Trojica H.
18	Petek	† Jožef Kap.	Sv. Planina	S. Vid p. Ptuj
19	Sobota	† Januarij m.	Križe	Škale
20	Nedelja	16. p. Evstahij	Svibno	"
21	Poned.	Matej ap.	Brunisce	S. Martin S.
22	Torek	Tomaž Vil. šk.	Hrastje	S. Janž p. Vel.
23	Sreda	Lin. p.	Koprivnica	S. Ilj. p. Vel.
24	Četrtek	Mar. reš. jetn.	Repnje	Šoštanj
25	Petek	Kamil m.	Vinica	"
26	Sobota	Ciprijan m.	Bevke	Gor. Ponikva
27	Nedelja	17. p. Kozmam.	Krka	Bele Vode
28	Poned.	Venčeslav Kr.	Stična	Gor. Lendava
29	Torek	Mihael	Poljane Str.	Zavodnje
30	Sreda	Hieronim sp.	Trzin	Laško

Darovi.

Župnijski urad v Podhumu (Hercegovina) je poslal dolgo pismo, ki se v njem toplo zahvaljuje bosanskem odboru za poslano cerkveno obleko in za denarno pomoč. Srčno zahvalo pošilja upravitelj ondotne cerkve sv. Antona v svojem in v imenu siromašnih župljanov, s katerimi hoče moliti za vse dobrotnike. Naj Bog obudi še novih darovalcev.

Za kruh sv. Antona: Marija Šinkovec, Zg. Jezersko, 70 Din. — Jožefa Strgar in tovarišice 30 Din (za srečo pri živini in pr.).

Za potrebe »Bogoljuba«: Marija Kržišnik (Sinača [Romunsko] 20 Din in 10 čeških kron.

Za novo cerkev sv. Frančiška v Ljubljani: A. P. 5 Din.

Za cerkev sv. Antona v Podhumu (Hercegovina): Ivanka Kacič (Trst) 30 lir

PROŠNJE.

V molitev se priporoča družina F. R. Rudolf za pomoč v stiski za srečno izvršitev podjetja, za zdravje v družini. — V molitev se priporočata dve družbenki Marijini za dušni mir, za zmago v skušnjavah, za pravi poklic, za ljubezen božjo in za stanovitnost v dobrem po priprošnji sv. Male Terezije. — J. D. v K. se priporoča Materi božji, sv. Mali Tereziji, sv. Antonu za ozdravljenje živčne bolezni, za dušni mir in vse druge namene. — Neka žena priporoča v molitev sebe in svojo hčer v dolgotrajni bolezni. — V molitev priporoča Marijina družbenka sebe in neko osebo; priporočata se tudi presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za pomoč v dušnih zadevah in za pravi poklic brata. — V molitev se priporoča družina F. R. za pomoč v stiski, za srečno izvršitev podjetja in za zdravje. — M. K. iz Suhe priporoča sv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Tereziji svojo bolno hčerko za ozdravljenje hude živčne bolezni.

Vse letnike »Cvetja« (povečini vezane) prodaja neka oseba v Brežicah. Cena po dogovoru. Pojasnila daje g. Karel Arlič, kaplan v Brežicah ob Savi.

BOGO LJUB

Na odmor!

V gorkih mesecih si zažele mestni ljudje oddiha in svežega zraka na deželi; gredo, če morejo na letovišče. Vsakdo pa naj bi od časa do časa, ali pa vsaj kdaj v življenju poskrbel za nekajdnevno dušno letovišče. V mislih imamo duhovne vaje. Nikar ne recite: Ze zopet ista pesem... Zdaj, ko je namreč dozidano poslopje, ki naj zbira od meseca do meseca, od tedna do tedna dušne letoviščarje, je potrebno, da izrazimo veselje nad tem prevažnim dogodkom in da iznova naglasimo, kako neprecenljiva dobrota bo to za nas katoliške Slovence.

Dne 31. julija, na god svetega Ignacija Lojolskega, ki je sestavil knjižico »Duhovne vaje«, je bil v Ljubljani slovesno blagoslovljen »Dom duhovnih vaj«. Sv. Ignacij je še kot mlad častnik spoznal, da so oni, ki sebe premagujejo in se bore za krono večne slave, večji junaki kot pa svetni vitezi. Odločil se je, da se hoče boriti za to slavo. Šel je najprej v samoto ter je ondi premišljeval večne resnice. Na božji poti v Monseratu je prečul celo noč v molitvi ter vneto prejel svete zakramente. Ves blažen, da je našel pot sreče, je rekel: Ni zadosti, da bi samo jaz služil Bogu; vsa srca morajo Boga ljubiti, vsi jeziki oznanjevati božjo čast. Svoja premišljevanja je zapisal v knjižici »Duhovne vaje«. O tej knjižici, ki še sedaj iz nje voditelji duhovnih vaj zajemajo jedro za svoje govore o priliki duhovnih vaj, je rekel sv. Francišek Saleski, sodobnik Ignacijev, da je pogubljenja rešila več duš, nego ima črk.

Na sopraznik sv. Ignacija, zaščitnika duhovnih vaj in vseh, ki jih doleti milost in sreča, da delajo duhovne vaje, je — kakor rečeno — ljubljanski škof dr. Anton Bonaventura Jeglič blagoslovil novi Dom duhovnih vaj v Ljubljani ter prosil božje milosti, da bi vsi, ki bodo prihajali v ta Dom, prejeli tu oni notranji mir, ki ga svet ne more dati. Prepričani smo, da se bo na stotine, na tisoče oseb po dobro

opravljenih duhovnih vajah vračalo na svoje domove pokrepčanih na duši, potrjenih v dobrih sklepkih, oboroženih z milostjo za nove boje z dušnimi sovražniki.

Iz tega ozira moramo reči, da je 31. julij 1925 velevažen dan v zgodovini verskega razvoja med katoliškimi Slovenci.

Na prvi hip se človeku zdi skoraj obilo, odtegniti se svetu in svetnim pravilom za cele tri dni. Toda, ali ne žrtvujemo za to bore življenje, za to revno telo celih mesecev, dolgih let!? Poglejmo v v evangelij šeste nedelje pobinkošne! Ali ni imel Zveličar duhovnih vaj za cele množice tri dni? Tisoči so prišli k Njemu v puščavo od daleč. V svoji gorečnosti so pozabili na svoje opravke, pozabili tudi na telesno hrano in na dolgo pot do svojih domov. In ni jim bilo žal. Pokrepčani so bili dušno in telesno.

Enako skušnjo doživi vsakdo, ki pelje svojo dušo na letovišče duhovnih vaj. Duša tega tako potrebuje, kakor telo odmora in počitka. Postala je slabotna, medla, sušična vsled samih svetnih skrbi. Treba je iti v zdravilišče. Če zdravnik odredi in zaukaže, da se mora slabotnej po telesu umakniti za nekaj dni v to ali ono kopališče ali zdravilišče, padejo vsi oziri in izgovori, saj gre za ljubo zdravje. Če se pa zahteva par dni za dušno zdravje, o takrat je pa vse polno pomislov, izgovorov, težav, stokanja in tarnanja! Koliko časa, denarja in dela žrtvujejo nekateri za prazne veslice in svečanosti; koliko časa izgube drugi z letanjem in plezanjem po hribih; tretji z lovom, četrti s posedanjem po krčmah, pri kartah itd.! Za duhovne vaje, ki je od njih morda odvisno večno zveličanje, pa naj bi ne bilo potrebnega časa?! Danes kot nekdan velja beseda Zveličarjeva: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice«. (Mat. 6, 33.)

Prve duhovne vaje v novem domu so bile za duhovnike. Za bodoče je tako urejeno, da pridejo na vrsto razni stanovi, tako n. pr. bo opravilo duhovne vaje večje število organistov od večera

31. avgusta do zjutraj 4. septembra; od 5. sept. zvečer do 9. sept. zjutraj bo prilika za moše; od 21. do 25. sept. bodo duhovne vaje zopet za duhovnike, od 10. do 14. okt. za visokošolce.

Udeležbo je treba pravočasno naznaniti »rektoratu družbe Jezusove« v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9. Udeleženci dobe za časa duhovnih vaj v Domu lastno sobo, hrano in oskrbo proti pri-

merni odškodnini. Stroški za zidavo in opremo »Doma« še niso vsi plačani; zato stori vsakdo zares izredno dobro delo in je deležen vseh zaslug, ki bodo v tem, da se bo versko življenje med nami izdatno okrepilo, da se bo rešilo nebroj duš za večno zveličanje, ako za »Dom« kaj prispeva. Za dobrotnike se bo opravilo veliko svetih maš.

Poslanstvo Male Cvetke.

Dne 30. septembra praznuje sv. Mala Terezija prvikrat v svetniškem sijaju svoj god. Zato je primerno, da se je ta mesec posebej spomnimo.

Sv. Mala Terezija je čudovit pojav v kraljestvu božjem. V bliskovitem zmago-slavju gre njeno ime preko zemlje, milijoni jo poznajo, tisoči in tisoči so že prejeli obljubljenega cvetja iz njenih rok. Mala Cvetka je velika pred Bogom in pred ljudmi. Če se zamislimo v njeno zemsko življenje in gledamo vse to, kar se je zgodilo po nji in radi nje, zaslutimo, da pomeni Terezika veliko več v sv. Cerkvi, kot bi mislili samo ob površnem pogledu nanjo. Sv. Terezika ni samo pester, dehteč cvet v vrtu božjem, ki nas vabi, da ga občudujemo; tudi ni ona samo tisti ljubki otrok, ki nas dvigne v visokem poletu svoje čiste duše v višine religiozne poezije; kdor jo gleda le tako, tisti je ne razume in ne razume njene velike naloge, ki jo ima vršiti v človeštvu. Velika čudodelka je sv. Terezika, debele knjige pričajo o tem, kako izpolnjuje svojo obljubo, »da bo delala dobro na zemlji.« In vendar tudi to ni njena glavna naloga, ni tisto poslanstvo, ki ga ji je izročil Bog. Še višja, še obsežnejša je njena naloga. Če hočemo Tereziko prav umeti, potem moramo poznati one velike besede iz njene knjige: »Moja naloga je, da bom učila ljudi Boga tako ljubiti, kakor sem ga jaz ljubila; pokazati dušam malo pot zaupanja in vdanosti.« V tem je žarišče vseh njenih misli in želja, to je tista največja skrivnost njenega posmrtnega delovanja in je ona prva naloga, ki jo je poveril Bog prav njej. Zato je še isti dan, ko je zatisnila svoje telesne oči, nastopila svojo pot po zemlji, da budi kot usmiljen angel, izbran iz človeškega rodu, srca k ljubezni in zaupanju. A ker je pozornost zemskih otrok obrnjena v prvi vrsti na časne dobrine, zato so delale njene roke tudi v tem oziru neprenehoma vedno nove čudeže. Povsod je pomagala in tako

si je pridobila srca. Medtem pa je pohitel njen božji Zenin, da je dvignil svojo nevestico na svetniški oltar. Tako je nezmotljivo izpričana njena svetost in s tem je svečano potrjena tudi njena naloga, ki jo ima izvršiti med nami in jo bo po svojih lastnih besedah vršila dotlej, dokler ne bo »angel zaklical, da časa ni več«.

Da, bolj kot vse drugo je sv. Terezika v odteljevalni duši na poti božje ljubezni. Veličasten slavospjev te ljubezni bi lahko imenovali knjigo njenega življenja. In vendar ni v nji globokih mističnih razprav; vse je tako otroško preprosto, dostopno vsaki človeški duši, ki se hoče odpreti njenemu nadnaravnemu vplivu. V vsi religiozni literaturi je le težko najti primerov zanjo. V novi luči nam je takorekoč pokazala božje usmiljenje; saj je tako nedosegljivo iskreno in lepo, kar nam je napisala o tem usmiljenju, o dobroti Očeta, kot ga je spoznala v evangeliju. K brezmejnemu zaupanju kliče vse: kliče tiste, ki jim od krstnega dne dalje sijje solnce božje milosti v srcu; a kliče tudi one, ki tavajo v smrtni senci greha, spominjajoč jih Zveličarjevih besed Samari-tanki in grešnici v templju. Zaupanje poteka iz ljubezni in obratno je ljubezen sama vir zaupanja. Pa ljubezen božja ni bila v Tereziki brezplodno čuvstvovanje; krepka korenika je bila, ki so iz nje poganjale številne kreposti; žarek plamen je bila, ki jo je docela použil. Iz te ljubezni ji je izšel oni požrtvovalni duh, ki je naredil iz šibkega otroka junaško, neustrašeno učenko Križanega. Z žrtvami je netila božji plamen v sebi, saj je porabila vsak trenutek svojega zem-skega življenja tako, da je dala Bogu, kar je bilo v njeni moči. »Od svojega tretjega leta dalje nisem Bogu ničesar odrekla,« je priznala sama. Zato pa je rastla ljubezen v nji neprestano, preobrazila je vso njeno notranjost, dvignila jo je v kratki dobi na višek popolnosti. Ljubezen jo je pripeljala k Ljubezni, to je

bila skrivnost njene svetniške poti.

In če je Terezija že v dneh svojega zemskega pregnanstva, ko je gledala večno Ljubezen samo z očmi vere, vsa zagorela v močnem ognju božjega plamena in je zahrepenela, da bi nesla veselo vest o božji ljubezni vsem rodovom križem sveta, koliko večja mora biti ta njena želja sedaj, ko gleda Boga iz obličja v obličje; ko vz, kaj so nebesa, in razume še boljše kot nekdanj, koliko je vredna vsaka posamezna človeška duša. Zato Terezija ne more mirovati. Na zemljo prihaja, da išče duš, da jim govori o sladki skrivnosti življenja ljubezni; uči jih, porabiti bežne trenutke zemskega življenja Zanj, ki je vreden vseh žrtev. To je Terezijina naloga, ki jo vrši v dušah. A to njeno delo je odkrito le božjim očem; ljudje ga ne gledajo, ne poznajo teh notranjih čudežev v kraljestvu duha. In vendar so ti večji kot vsa tista čudežna uslišanja v časnih zadevah, ki se gode na njeno priprošnje. Največje dobrote deli Terezika tistim, ki jim utrjuje v srcu zaupanje v božje usmiljenje in jim odpira dušo, da sijajo žarki večne ljubezni vanjo. Te dobrote predvsem so one mistične rože, o katerih je rekla, da jih bo sipala na zemljo. Kdo bi preštel te cvetove, kdo ugotovil, koliko duš je že poklicala

nazaj z grešnih cest na ozko pot; in kdo ve, koliko duš bo vso dolgo večnost na višji stopnji posmrtni slave, ker jih je Terezika v življenju učila ljubiti Boga?

O vsem tem sedaj nimamo pregleda, pač pa imamo trdno prepričanje, da je tako, in da je prav v tem onoveliko poslanstvo, ki ga opravljala Mala Cvetka na zemlji.

O Terezija, stopi tudi med nas, izvršuj to svojo nalogo tudi med našim narodom! Glej, ne prosimo te toliko časnih dobrin, saj so minljive; a enega te prosimo: Izberi si tudi med nami duš, ki bodo šle za teboj, ki bodo razumele Kristusovo besedo: »Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se že vnel« (Lk. 12, 49.)

Pripravi srca, da vzplamte v tem nadnaravnem ognju, da se očiščujejo v njem sama in da zadoščajo tudi za grehe drugih. Terezija, pridi, potrkej na mnogo src! Tista, ki so prazna, ker je legla noč nevere nanje, razjasni z žarki vere Vsevečnega; ona, ki klonejo v brezdnelju malodušnosti, dvigni k novi moči zaupanja v usmiljenega Očeta; vsem tistim pa, ki hrepene po višji popolnosti, povej, da je vsa svetost v izpolnjevanju prve zapovedi: Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo.

Sv. Terezika, vodi nas k Božu!

M. K.

Govor sv. očeta slovenskim romarjem.

Sv. oče Pij XI. je dne 29. maja 1925 sprejel slovenske romarje v posebni avdienci. Govoril jim je 22 minut v italijanskem jeziku. Lavantinski škof dr. Karlin je na njegovo željo romarjem govor raztolmačil. V naslednjem objavljamo slovenski govor:

Slovenski romarji! Od sv. očeta sem pooblaščen, da vam njih govor raztolmačim. Seveda mi je nemogoče, to povedati v tistem toplem, presrčnem tonu, v katerem so govorili sv. oče. Večkrat mi je prišlo na misel, da bi vsak izmed vas jokal kakor otrok, ako bi razumel vse njegove besede.

Najprej so vas vse prav iz srca pozdravili, ker ste prišli od daleč v sveto mesto, da jim pokažete svojo vdanost. Nato so rekli, kako se očetovsko vesele vašega prihoda. Zdaj praznujemo sveto leto. Drugi prihajajo v Rim z raznimi nameni:

da kaj lepega vidijo in kaj lepega slišijo; vi pa ste prišli z drugimi mislimi v srcu. Prišli ste, da stopite v središče sv. Cerkve, da vidite in pozdravite papeža, ki je Kristusov namestnik, ali pa sv. Petra v njegovem nasledniku. Prišli ste iz svetih namenov, da se namreč očistite na srcu in duši, da delate pokoro, da se utrdite v dobrih sklepih in pa da dobite velike milosti svetega leta, ki jih Cerkev deli svojim otrokom.

Sv. oče pravijo, da se vesele škofij, iz katerih ste danes tukaj zbrani, ker so slišali, kako se v njih versko življenje lepo razvija. Dalje pravijo, da se njih očetovsko srce veseli, ker so prišli k njim sinovi, saj smo vsi njih sinovi in sinovi sv. Cerkve. Pripomnili so, da vas pohvalijo, ker se lepo obnašate pri pobožnostih.

Sv. oče so dalje poudarjali, da je tukaj središče Cerkve, ki je edina, sveta, katoliška in apostolska. Nato so vsako izmed

* Po stenografskem zapisku prof. J. Pavlina.

teh lastnosti sv. Cerkve kratko razjasniti. Tudi na to so nas opozorili, da imamo Slovani v Rimu dva velika svetnika, velikega apostola sv. Cirila in sv. Stanislava Kostka.

Nato so se poslovili od nas vseh. Rekli so, naj ohranimo najboljše spomine iz tega svetega mesta ter pristavili, da naj vsak kadar pride domov, pozdravi v njih imenu otročiče, starše, stare ljudi in bolnike. Ta naš obisk velja sv. očetu, kakor bi se bila cela Slovenija zbrala pred njih sedežem. Tako-le naročajo: Ponesite moje očetovske pozdrave v domovino, v vaša mesta, trge, vasi in hiše! Pripovedujte povsod, kar ste tukaj videli in slišali! Vrnite se poživljeni in prenovljeni v domovino kot apostoli!

Za versko vzgojo slovenske mladine.

Že več mesecev se naši poslanci bore zoper predlogo novega šolskega zakona, ki naj bi ga zbornica v Belgradu sprejela in ki naj bi za bodoče odločal o vzgoji naše katoliške mladine. Predloga je taka, da bi se — če bi postala zakon — slovenski otroci odtujili slovenskemu jeziku in večalimanj — kar Bog varuj — tudi katoliški veri. Ni to prazna trditev; kajti prvi in najodločivnejši člen, ki ga vodivna večina kljub ostrim zahtevi ni marala nič izpremeniti, ne govori ne o verski, ne o npravstveni vzgoji, marveč naglašala samo narodno in državno edinstvo in versko strpnost. Pristavlja pač tudi to, da naj šola nudi neki splošni temelj za moralno življenje. Toda temelj za npravno življenje je prav verska vzgoja, ki jo bo treba glasno terjati od sedaj vladajoče večine. Ne prikrivamo, da se v načrtu še navaja verski pouk kot predmet; toda če poleg veroučitelja drugi vzgojni činitelji v šoli niso zavezani, da bi morali versko-npravno vzgajati, da bi se morali ozirati na moralna načela, ki jih veleva sveta vera; — če ostali pouk ne podpira katehetovega prizadevanja, če ni tako usmerjen, da bi vlival v mlada srca vnemo za versko življenje; — če nauki božjega Učenika niso podprti z lepim zgledom, potem bo vzgojni trud katehetov imel le malo uspeha. Vzgojno poslopje se bo prej ali slej zrušilo v škodo našemu ljudstvu, na žalost Cerkvi in v nesrečo za vso državo.

Z ozirom na vse to so jugoslovanski škofje vložili pri ministrskem svetu, kakor tudi pri ministru prosvete oster ugo-

Nazadnje so še posebej pozdravili naše duhovnike in izrazili veselje, da jih je toliko prišlo ter jih opozorili na vzor-duhovnika sv. Janeza Vianneya (ki je bil prav naslednjo nedeljo proglašen za svetnika). Živel je v zakotnem mestu pa je po svoji skromni službi dosegel tako visoko dostojanstvo v nebesih.

V spomin na sv. leto dajo sv. oče vsakemu izmed romarjev svetinjo, ki je sicer majhna, a je znak očetovske ljubezni do duhovnih otrok.

Mi vsi se seveda toplo zahvaljujemo svetemu očetu za toliko milost in prijaznost in obljublamo, da ostanemo vedno zvesto vdani sveti Cerkvi in njenemu poglavarju, ki mu kličemo iz dna srca: Živeli!

vor proti osnutku novega šolskega zakona.

Vsebina je ta-le: Posamezni škofje, pa tudi vsi katoliški škofje v Jugoslaviji so že večkrat opozarjali, naj spravi kraljeva vlada osnutek šolskega zakona v sklad z življenskimi potrebami in pravicami katoliške Cerkve. Na žalost so spoznali, da se to ni zgodilo. Da se odvrnejo nasprotstva med Cerkvijo in državo, da se prepreči kulturni boj, ki bi gotovo nastal, ako bi predloženi načrt postal zakon, dvigajo katoliški škofje ponovno svoj glas, poudarjajoč ona verska načela, od katerih katoliška Cerkev odstopiti ne more.

Katoliško Cerkev je država po ustavi priznala, radi tega se mora vsako zakonodavstvo na njeno uredbo ozirati. V katoliški Cerkvi je živa učeniška oblast, ki ji je od Boga poverjeno versko poučevanje ter vzgoja po načelih svete vere. Ta učeniška oblast s polnim pravom zahteva, da mora katoličan verske resnice znati in razumeti, pa da svoje krščanske dolžnosti tudi izvršuje. Ta zahteva se tiče osobito staršev, ki so dolžni, da svojo deco v verskih resnicah poučujejo in navajajo na krščansko življenje.

Osnovna šola nekako nadomešča starše ter jim pomaga vzgajati mladino. Iz tega sledi, da se mora v šoli poučevati tudi nauk o veri, in sicer kot najvažnejši predmet ter da mora šola navajati otroke za verstveno življenje — ki se udejstvuje v molitvi, v službi božji, v prejetju svetih zakramentov ter v drugih po Cerkvi odobrenih verskih vajah in pobožnostih.

Učiti krščanski nauk, voditi vso versko odgojo je dolžnost Cerkve, ki izvršuje to nalogo po svojih za to postavljenih in od cerkvene oblasti poverjenih duhovnikih — oziroma stalnih katehetih.

Tem načelom se protivi mnogo članov v predloženi šolski osnovi, ki splošno zapostavlja cerkveno oblast, krši pravice staršev, daje pa pravice ministru, ki jih po cerkvenem pravu nikdar imeti ne more.

Nato navaja protest celotnega episkopata posamezne člene, ki so nesprejemljivi, n. pr. čl. 38, po katerem odobruje minister tudi katekizme; čl. 103, ki dovoljuje, da bi mogel postati učitelj katoliških otrok tudi nekatoličan; čl. 139, 180, 188, ki takorekoč onemogočujejo zasebne šole, kakor so uršulinske.

Katoliški škofje pričakujejo, da bo ministrski svet uvaževal te opombe ter spremenil šolsko predlogo vsaj v toliko, da bo v skladu z načeli državno priznane kato-

liške Cerkve. Ako bi se to ne zgodilo, — tako izjavljajo školje — bi bili po svoji vesti in službi prisiljeni, da bi glasno ugovarjali in porabili vsa dovoljena sredstva za brambo verske odgoje krščanske mladine.

Po zgledu naših višjih pastirjev so se oglasila tudi naša županstva, da zaščitijo pravice katoliških staršev. Vse proteste so poslanci v Belgradu oddali na pristojna mesta. — Zdaj bi bil tudi zadnji čas, da se po vseh župnijah ustanove podružnice »Društva za krščansko šolo«, ki ima v prvi vrsti namen, da se stori vse, kar more, za varstvo take šole, ki ustreza otrokom katoliških staršev. Vsem pa, ki pridejo te vrstice pred oči, naj vedo, da je prazno naše delo, če ne bo blagoslova nebes. Zato molimo tudi v ta namen, da bi vsi, ki delajo za šolo, ki ni v skladu s cerkvenim zakonikom, izpregledali in izpremenili svoje napačne nazore.

Novi zvonovi — novi mašniki.

1.

Nove zvonove dobivajo na vseh straneh. Denarja je sicer vedno manj, pa ponos in gorečnost za nove prijatelje v zvonikih ljudem ne da miru, dokler ne slišijo lepo ubranega zvonjenja. O, kako se vse raduje, kadar pridejo ti zvesti spremljevalci celotnega človeškega življenja. Cerkev se odene v svatovsko oblačilo; hiše so ozaljšane, pota obsajena z mlaji, ljudje so prazne oblečeni. Vse povečuje slovesnost: mlaji, streljanje, godba, petje, govori, povabljeni gosti, trume ljudstva. Solze veselja so znak srečnega razpoloženja.

2.

Malo je župnij, ki bi še ne imele novih zvonov; dosti jih je pa, ki že dolgo, dolgo niso imele nobenega novomašnika. Skrbimo torej tudi, da bodo novi zvonovi peli novim primicijantom (novim mašnikom) v prenovljenih cerkvah za prenavljanje človeških src. Kakor se posreči za nove zvonove z gorečo pridnostjo čebel in mravelj nabrati potrebno svoto, tako naj se najde skromen kruhek tudi za dijake, ki bodo sčasom postali duhovniki. Premožnejši posestniki zmorejo to sami. Za siromašnejše dijake pa zlagajo marsikje razen domačih dobrih ljudi, sorodstvo, sosede, tudi cele vasi. Eni prispevajo za sta-

novanje, drugi za hrano, tretji za obleko in obuvalo, in zopet drugi za knjige. Lani smo čitali v 7. številu »Bogoljuba«, koliko duhovnikov so dale zadnji čas lavantinski župnije. Videli smo, da imajo nekatere požrtvovalne župnije duhovnikov-rojakov čez svoje potrebe, da jih posojujejo drugim. Časten spomin pridnosti! Druge župnije jih nimajo ne zase, ne za druge. Hladne in brezbrizne so v tem oziru. Skušajmo jih ogreti. Mnogo store dobri domači duhovniki, veliko misijonarji, pa tudi razni odseki pri družbah in bratovščinah. Podregajte, prijatelji, pri posojilnicah; tudi tu bi se kaj dobilo. Hvaležno in zaslužno delo bi bilo, če bi kake svotice v ta namen založili stari ljudje, ki nimajo otrok. Mladina, poskrbi, da si nabereš čimveč dobrih del! Namesto za čezpotrebno pijačo, za nepotreben tobak, za lišp v obleki, namesto za veselice ali celo slabe časnike nalogaj nekaj denarja za svoje poznejše potrebe, nekaj pa daruj za tovariša-mladeniča, ki bi rad postal dober duhovnik. Pridnega fantiča, ki bi rad študiral in se posvetil duhovskemu stanu, pa je revnih staršev sin, pošljite v dijaško semenišče, da bo bolj zavarovan, ali pa ga dajte k poštenim ljudem na stanovanje. Seveda ni denar in blago vse. Tudi moliti moramo, da izprosimo nadarjenim in zdravim dijakom milost duhovskega poklica, pa vne-

mo za učenje in strah pred pokvarjeno tovarišijo. Kvaterni tedni so postavljeni od Cerkve prav za to, da bi verniki izprosili od Boga srečo dobrih duhovnikov. Zavedajmo se te dolžnosti.

Za temne dni stisk vas bo znabiti zanimal pogovor med piscem teh vrstic in njegovim katehetom (Jak. Krušič) pred 50. leti. Katehet: »Hm, praviš, da bi rad študiral za duhovnika? Ali ne veš, da boš moral dostikrat stradati, ker ste doma ubogi?« — »Gospod katehet, bo že Bog dal, da bo šlo.« — Iznenaden in vesel odgovori g. katehet: »No, če imaš pa tako

zaupanje na Boga, le začni, Bog te ne bo zapustil.« — Res me Bog ni zapustil; rešil me je iz sto in sto stisk, ko sem bil eno leto v nemški šoli, 12 let v gimnaziji in bogoslovju, 36 let pa že v duhovski službi. Vem za duhovnika, ki je še več pretrpel. Za takimi srčno naprej v zaupanju na Boga!

Kličem še enkrat: Z gorečnostjo za zvonove združujmo tudi vnemo za veliko novomašnikov!

Bog blagoslovi naše delo!

Fr. Ogrizek, Vojnik.

Farizej in cestinar.

Utrinki.

Smrt pride za marsikoga eno minuto pregodaj.

Zemlja ima prostora za vse, ne pa stanovanjski urad.

Brezglavih ni mogoče spraviti pod en klobuk.

Solze v očeh očetovih režejo z močjo demantovo v otrokovo srce.

Pobožnost Srca Jezusovega — vir bogoljubnega življenja.

(Dalje.)

Kje pa se hočemo vseh teh čednosti navzeti, če ne pri božjem Srcu Jezusovem, ki je globočina vseh čednosti. Saj nas pobožnost do tega Srca zopet že sama na sebi navaja k čednostnemu življenju. Zakaj vsak, ki v resnici časti božje Srce Jezusovo, ga bo že sam pogled na to Srce, ki je obdano s trnjevo krono, silil, da premaguje svojo mlačnost in ovenča svoje srce s krono čednostnega življenja. Pogled na to Srce ga bo vzpodbujal, da bo zopet in zopet obnavljal dejanja čednostnega življenja in jih istotako daroval božjemu Srcu, iz čigar polnosti prejema zase milost in moč za čednostno življenje. Ob pogledu na to Srce bo napravil vsak dan sproti čisto določne sklepe z ozirom na posamezne čednosti in njej nasprotne pregrehe in bo te sklepe ob pogledu na božje Srce tudi resno razmišljal vsak dan sproti, v koliko jih je ali jih ni izpeljal. Zakaj ljubezen do božjega Srca Jezusovega ga sili k posnemanju čednostnega življenja. — Poleg tega pa najde pastivec Srca Jezusovega vprav v tem Srcu tudi najpopolnejši vzor vsake posamezne čednosti. Že prerok Izaija je namreč popisal lepoto tega Srca, ko je govoril v proroškem duhu: »In počival bo na njem Duh Gospodov: Duh modrosti in umnosti, Duh sveta in moči, Duh vednosti in pobožnosti, in napolnil ga bo Duh strahu božjega... In pravica bo pas njegovih ledij in zvestoba jermen njegovih ledvic. (Iz. 11, 2). Zato kliče tudi Kristus častivcem svojega božjega Srca: »Učite se od mene... Zakaj jaz sem pot, resnica in življenje« (Jan 14, 6). Z... si! Kdo naj opiše v kratkih besedah¹ »ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, ...ilost, dobrotljivost, krotkost, prizanesljivost, zvestobo, zmernost, zdržnost, čistost« (Gal. 5, 23), božjega Srca Jezusovega in kdo naj opiše posebej velikost in globočino ljubezni božjega Srca Jezusovega do svojega nebeškega Očeta in do človeškega rodu! »Živite v ljubezni«, vzklika sveti Pavel b spominu na to ljubezen, »kakor je tudi Kristus ljubil nas in se za nas dal v daritev in krvavo žrtev, Bogu v prijeten vonj« (Efež. 5, 1). In sveta Cerkev

moli na praznik presv. Srca Jezusovega: »Daj, prosimo te, vsemogočni Bog, da e bomo vsi, kateri se radujemo v presvetem Srcu tvojega ljubljeneega Sina in spominjamo posebnih dobrot njegove ljubezni do nas, veselili njih dejanja in njih sadu.« Zares! Srce Jezusovo je: neskončno, veličastno, vse hvale vredno, posoda ljubezni in pravice, dobrote in ljubezni polno, vir življenja in svetosti... Zato pojdemo k temu božjemu Srcu, da se navzamemo tudi mi svetega bogoljubnega življenja kot nas samo vabi, rekoč: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen: in našli boste mir svojim dušam!«

Tretji znak svetega, bogoljubnega življenja je vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti. Zopet piše tako pomenljivo sveti Frančišek Saleški: »Ko sem bral v življenju sv. Katarine Sijenske, kolikokrat je bila v duhu zamaknjena, kako modre besede je govorila, kako prelepe nauke je znala dati, nisem kar nič dvomil, da si je s pomočjo svetega premišljevanja pridobila Srce nebeškega Ženina; pa čutil sem enako tolažbo, ko sem bral, kako je v kuhinji svojega očeta vdano sukala raženj, netila ogenj, kuhala, gnetla kruh ter izvrševala vsa najnižja opravila v hiši, in sicer z izredno vnemo, polna srčne ljubezni do Boga. In nič manj ne cenim kratkega in preprostega premišljevanja, katero je vpletala med navadna vsakdanja opravila, kakor zamaknjenja, s katerimi je bila tolikrat obdarovana, menda vprav za poplačilo globoke ponižnosti in skromnosti. Njeno premišljevanje je bilo pa tako-le urejeno: Ko je kuhala za svojega očeta, si je mislila, da kakor druga Marta kuha za Jezusa Kristusa. Predstavljalja si je, kakor da je njena mati namesto Device Marije, njeni bratje namesto apostolov. Tako se je navduševala, da hoče v duhu streči vsem nebeščanom in zato je z velikim veseljem izvrševala te preproste reči, ker je vedela, da je tako volja božja.

Povedal sem, draga Filoteja, ta zgled, da vemo, koliko je vredno, če obračamo vsa svoja dela, naj so še tako nizkotna, v proslavo božjega veličanstva.

Zato ti priporočam, kolikor le morem, da posnemaš ono močno ženo, ki jo je tako hvalil slavni Salomon; ki je, kakor pravi, izvrševala velika, plemenita in slav-

¹ Lepih in resničnih podatkov dobiš v tem oziru v knjigi: Dr. Mihael Opeka, Začetek in konec. V Ljubljani 1922, str. 113—147

na dela, pri tem pa vendar ni pozabila vretena in preje. Svojo roko steguje po težkih rečeh in njeni prsti prijemajo vreteno. Steguj roko in izvršuj težke reči: skrbi za molitev, premišljevanje; prejemaj svete zakramente, izkazuj dušno miloščino, ki vnema ljubezen božjo v dušah in vzbuja dobre misli v srcu. Izvršuj velika in važna dela, kolikor dopušča tvoj stan. Vendar pa tudi ne pozabi svojega vretena in kolovrata, t. j. vnemaj se za one male in pohlevne čednosti, ki kakor cvetke rastejo ob vznožju križa: skušaj — kolikor moreš — obiskovati bolnike, oskrbovati družino ter opravljati vsa dela, ki so s tem v zvezi; skrbi, da ne boš nikoli brez opravila. Med vse takele reči pa vpletaj enaka premišljevanja, kakor sem jih pravkar omenjal iz življenja sv. Katarine.

Bogu služiti z velikimi deli, je malotrat priložnost, z malimi pa vedno. »Kdor je v malem zvest,« pravi božji Zveličar sam, »bo postavljen čez veliko.« Vse delaj torej v imenu božjem in vse bo prav storjeno; ali ješ, ali piješ, ali spiš, ali se razvedruješ ali delaš kaj v kuhinji — če si znaš le prav vravnati svoja opravila, boš veliko pridobila pred Bogom, ker delaš vse te reči zato, ker Bog hoče, da jih delaj. (Sv. Frančiškega Saleškega, Filoteja.)

In prav k temu nas podrobneje navaja pobožnost presvetega Srca Jezusovega, ki nas priganja, da vse delamo iz ljubezni do božjega Srca. Vse hočemo storiti in trpeti, misliti in želeti z namenom, da bi ljudje božje Srce Jezusovo bolj spoznavali, ljubili in častili. Zato hoče pobožnost do presvetega Srca, da obnovimo tak namen vsako jutro, ko molimo ono pomenljivo molitvico: »O presladko Srce Jezusovo, po rokah preblažene Device Marije darujem molitve, dela in trpljenje današnjega dne — tebi v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešenjega Telesa, — s teboj vred pa Bogu Očetu v vse tiste namene, — v katere se mu ti sam vsak dan daruješ na naših oltarjih«; hoče pa, da tak namen obnovimo tudi večkrat čez dan. Ta namen potem stori, da izvršimo vsako opravilo kar najpopolneje; vestnemu izpolnjevanju posameznih opravil pa sledi, da smo točni in skrbni tudi v stanovskih dolžnostih. O, koliko nam koristi na ta način pobožnost do presvetega Srca Jezusovega že v navadnem življenju, koliko pa nam po tem namenu koristi še le pred Bogom! Zakaj po tem namenu dobijo vsa naša opravila, navidez tudi najneznatnejša, neprecenljivo nadnaravno vrednost pred Bogom!

(Se nadaljuje.)

Drugi Limpas.¹

V Dubrovniku se je 16. junija t. l. — kakor pripoveduje neki ondotni frančiškanski pater — zgodilo to-le: Popoldne ob štirih sta opravljali molitve pred Marijinim oltarjem v frančiškanski cerkvi dve učenki. Nenadoma opazita, da se ustnici in oči na podobi Marijini gibljejo. (Podoba je stara, izrezljana iz lesa.) V strahu sta zbežali. Nista pa takrat tega nikomur pripovedovali. Ne dolgo potem so opravljale svojo pobožnost pred podobo Marijino štiri druge mladenke. Pripovedovale so fratru Egidiju, kar so vidеле. Ta jih zapodi iz cerkve meneč, da se le šaljijo. Kmalu nato sta opazovali dve 15letni deklici isto prikazen. Še-le ti dve sta opozorili ljudi na izredni dogodek. Na večer je bila

cerkev do zadnjega napolnjena. Ljudstvo je bilo vznemirjeno, kajti veliko navzočih je trdilo, da so videli gibanje oči. Še-le po devetih je policija mogla izprazniti cerkev, ki se je pa naslednjega dne iznova napolnila. Od 5 do 9 so se verniki kar gnetli po svetišču.

Vse je govorilo o dogodku. Od blizu in daleč prihajajo radovedneži, da bi videli čudovito prikazen. Zgodi se, da včasih vsi navzoči vidijo gibanje, včasih pa samo nekateri, celo taki, ki so bili brezverni, pa tudi drugoverci in židje. Frančiškani so večinoma že vsi opazovali pregibanje oči in ustnic.

Pater je zaključil pripovedovanje z besedami: »Mi ne dajemo nikakih izjav. Če je vse to le optična prevara, ali sugestija, kar v takih slučajih ni izključeno, se bo kmalu pokazalo. Mi prosimo Boga, naj bi nam dal, če je njegova volja, da se čudovito razodeva, jasna znamenja, ki izključujejo vsak dvom.

¹ Priobčujemo, kakor so poročali časopisi in se pridružujemo izjavi patra, natisnjeni na koncu tega sestavka. — Uredništvo.

Za njim!

(Roman iz Kristusovih časov. — Prejava iz nemškega P. P.)

VIII.

(Konec.)

Mladenič Simon se je počasi vračal domov. Na poti se je rad ustavljal in pogovarjal z ljudmi; kajti govorica ljudi je bila vsepovsod pravzaprav le ena: o Jezusu iz Nazareta, ki dela čedalje večje čudeže, kolikor bolj gredo njegovi dnevi proti koncu. Očitno že govori, da bo izdan in križan od svojih nasprotnikov, in to v kratkem. Farizeji in pismouki pa se tudi zaklinjajo, da ga ujamejo in obsodijo, ako se na Velikonoč predrzne priti v Jeruzalem in govoriti množicam. Vse kaže, da bo šel v Jeruzalem; zakaj malo dni je še do praznikov, njegova pot pa meri naravnost na sever...

Tako je naposled tudi Simon pohitel domov, da se potem zopet vrne. Zakaj — ako ima res umorjen biti, in to v kratkem, potem je treba, da hiti, kdor hoče njegov učenec biti ža živih dni... In Simon je hotel bitil Prizor, ki ga je videl z otročiči, in besede hvale in navdušenja, ki jih je slišal od tistih, ki so bili čudežno ozdravljeni: vse to in še marsikaj je pričalo, da je On res nositelj resnice, Mesija, Odrešenik. In resnice se ne okleniti, ko jo človek spozna, to bi bilo neznačajno in moža nevredno. Samo dvojno težko slovo še čaka Simona: slovo od njegovega učenika Gideona in od Veronike. Še to! Potem pa takoj nazaj in za njim — za njim!

Slovo od Gideona mu je bilo prihranjeno. Starčka je namreč medtem, ko je bil Simon odsoten, neko noč zadela kap in zjutraj so ga našli na postelji mrtvega. Simon je jokal ob njem. Neznosno ga je bolela izguba; po drugi strani je pa bil vesel, da starček ni doživel ure, ko bi mu bil moral Simon povedati, da je tudi on, njegov najljubši učenec, odpadel od njega in da gre za tistim, ki je za njim bil odšel Juda iz Karijota in drugi.

Z Veroniko je bilo slovo dokaj lahko. Ko ji je izročil bodalce, češ: »Kako bi mogel digniti roko nad Nedolžnim? Sam sem ga videl, da je nedolžen in prijatelj nedolžnih!« — se je Veronika pol bridko, pol prezirljivo nasmehnila in rekla: »Vedela sem, da ni več mož v Izraelu!«

Simon jo je zavrnil: »Ne govóri tako, Veronika! Zdi se mi, da ni možko, ako bi delal zoper svoje prepričanje. Moško pa bo, ako bom znal pretrpeti tudi prezir in krivo sodbo iz ljubezni do Njega, ki bo sedaj hodil pred menoj in jaz za njim.«

»Stori, kar se ti zdi, da moraš storiti,« je rekla Veronika. Žalostna mu je podala roko v slovo.

In Simon je šel.

»Za njim! Za njim!« mu je odmevalo v srcu, ko se je bližal mestu Jeruzalemu. Tam ga je upal najti, kajti prazniki so bili pred durmi.

Pred mestom mu je prišel nasproti mlad mož, z razmršenimi lasmi in z blaznim pogledom. Hotel je mimo Simona, a ko ga je Simon dobro pogledal, je spoznal v njem svojega prijatelja Juda iz Karijota.

»Juda — ti tukaj? Kam hitiš? Kaj ti je?«

Juda obstane in prične hlastno pripovedovati:

»Jaz sem izgubljen človek. Pomisli: izdal sem svojega učenika, Jezusa iz Nazareta. Za trideset srebrnikov sem ga prodal. In sedajle ga peljejo po ulicah mesta, da ga bodo na Kalvariji križali. Jaz sem kriv! Meni ni rešitve. Zaničuj me in pljuni mi v obraz!«

»Juda, kaj govoriš? Izdal si —? Preroka Jezusa si prodal? A jaz ga iščem že tretji dan. In ko so mi povedali, da bo na praznike v Jeruzalemu, sem prišel, da ga vidim.«

»Videl ga boš — a kakšnega! Ranjenega in opljuvanega! In to je moje delo! Resnično: meni ni rešitve!«

»Kako je prišlo do tega, prijatelj?«

»Menil sem, da bo ustanovil kraljestvo Judov in zbral vojsko nad Rimljane. V ta namen sem nabiral denarja za orožje —; toda na skrivnem. Kadar bi bil prišel čas za to, bi bil stopil predenj z denarnico in rekel: 'Gospod, tu je sad mojega truda...' Sedaj pa —. Zadnje čase se je izkazalo, da noče biti kralj Judov. O nekem drugem kraljestvu je začel govoriti, ki baje šele pride. A kedar? Kako? To gre prepočasi! In tako se mi je zameril. In sem šel, da ga jim prodam kot zavajalca in tisti denar dodenem v svojo denarnico za potrebe vojne... Potem pa me je začelo peči v prsih, da sem izdal nedolžno kri. In sem vrgel srebrnike po tleh tja prednje, in sedaj grem — sedaj grem...«

»Juda! Pojdiva za njim!« je zaklical Simon.

»Ne! Meni ni odpusčenja. Gorje mi!«

In stisnil je pokrivalo na oči in izginil za ovinkom. Vran je krogal na veji. —

Simon pa je hitel proti mestu, odkoder je prihajal šum in hrum, pomešan z vzkliki. Kmalu so se odprla mestna vrata in čudna procesija se je razvrstila na prosto. Množica otrok, žena, mož se je trla naprej, postajala in čakala — in se ozirala nazaj, kjer je — sredi sprevoda — obdan od trume vojakov ves poten in krvav nesel svoj lastni križ Jezus iz Nazareta. V očeh mu je ležala globoka žalost, ki ga je tiščala k tlom bolj nego les križa. Množica ga je zasmehovala in le mati njegova in nekaj pobožnih žensk je jokalo za njim. Izmed teh se je odločila žena, zagrnjena v črno, z belim prtom v rokah in se prerila skozi množico, da mu je podala prt, da se je obrisl.

»Veronika!« je šlo od ust do ust. Nihče pa ni upal izreči umazane besede, zakaj Veronika je bila v velikem spoštovanju pri vseh Judih.

Ravno mimo vogla je prišel sprevod, kjer je Simon stal naslonjen na steber in gledal ves prizor. In, ali je bilo namenoma, ali le slučajno: Jezus je dvignil oči in pogledal Simona. To je bil pogled silno mil in silno za-

lostjen obenem, kot bi hotel reči: »Glej teptan sem in zasramovan, a sem vendarle pot, resnica in življenje. Hodi za menoj!«

In Simon je zdrknil na kolena in zašepetal sam vase:

»Za njim! Za njim!«

Število tistih, ki romajo za Jezusom na Kalvarijo, je čezdalje večje. Ramo ob rami gredo, vsak nese svoj križ in ako le mogoče pomaga nositi tudi drugemu. To so možje in žene, starčki in otroci, mladeniči in deklice... Vsak ima svoje breme, vsak svoje težave. Na Kalvariji se zbirajo vse te velike množice okrog križa, ki se dviga iz zemlje proti nebu tako visoko, da je vsemu trpečemu svetu kažipot in svetilnik. In tu pod tem velikim križem vidijo, kako so njihovi križi v primeri z onim majhni, majhni... O kako je skaljen pogled človekov! Na višavi Kalvarije v svitu Križa, prijatelj moj, si oglej tudi ti svoj križ in potem ga vesel zadeni na svoje rame in ga nosi za njim — za njim!

ZA NAŠE FANTE

Najusodnejša doba.

Ko se poraja pomlad v naravi, ima v spremstvu nebrzdane tovariše: suščeve viharje, hudomušnost aprilovo. Podobno se godi v človekovem življenju. Pomlad človekova je dostikrat polna notranjih viharjev; pojavljajo se vetrovi skušnjav; na dan siljo poprej nezname vihre, notranje sile in vrtinci, ki marsikoga telebnijo v prepad, v nesrečo. Treba se je oprijeti trdne opore. Če prevladuje srce, razumu pa ne daš besede, bo Tvoja pot zgrešena. V Tvojem telesu je polno živahne krvi; vzbujajo se Ti hrepenenja po zabavi, po družbi; srce Ti je nemirno. Ako navežeš svoje srce, svojo ljubezen na grešne stvari, boš padal in padal. Zamrzila se Ti bo molitev, cerkev, pridiga, sv. zakramenti — in končno tudi duhovnik. O, koliko žalostnih slučajev imamo povsod. Grešna, brezsmotrena ljubezen rodi silno žalostne sadove.

Mladenič! Tudi Ti si došel do vihrave dobe, ko se je treba odločno boriti proti notranjim nevarnim silam, ako hočeš enkrat kot zmagovalec in poštenjak gledati na srečno prestano pomlad svojega življenja; ako nočeš, da bi nekoč z obupom v srcu moral zreti na polomijo svoje poštenosti in krščanske značajnosti. Mladenič, tudi v Tvojih prsah bije srce. Komu boš poklonil svojo čast, svoje srce, da ne bo omadeževano in oskrunjeno, če Te bo Bog kdaj poklical pred poročni oltar?

Pridi pred Marijo, poklekni pred njen oltar. Brezmadežni daruj svoj zaklad, svoje plemenito srce, čisto ljubezen. Njej se izroči, za njo se žrtvuj, pa Ti bo z mogočno roko krmarila ladjo mladosti ter Ti bo srečno prepeljala po razburkanih valovih mladostnih viharjev. Marija je ona nežna Devica, ki se ji zanesljivo zaupaš,

ki je Tvoje ljubezni najbolj vredna. Nikar ne prezri teh dobrohotečih opozoril. Pojdi vsako nedeljo, hiti zlasti ob Marijinih praznikih pred Marijino podobo, pa se zaupno izroči in priporoči nebeški Zaščitnici. Dozorel bo — tega Te zagotovem — v Tebi sklep, da se boš čimprej posvetil Mariji kot njen otrok v Marijini družbi. Boljšega varstva za nevarna mladostna leta Ti ne morem svetovati.

Ljubi mladenič! Ako boš goreč častilec Marijin že v svoji cvetoči dobi, boš brez težave pošteno živel. Obvaroval si boš najdražji biser: svojo poštenost in fantovsko čast. Nobena sila na svetu Te ne bo premagala, da bi zablodil in se izneveril svojim lepim vzorom, ako živiš v siju Marijne ljubezni. Ne zadovoljui se pa samo s tem, da sam zase čistiš Marijo, mogočno varhinjo nedolžnosti; pridruži se vrlim mladeničem v kongregaciji; v družbi Marijini. Sodim, da je že skoraj ni žup-

nije, kjer bi mladeniči ne imeli lastne Marijine družbe. Če bi je pa kje ne bilo, pa prosi za sprejem v sosedni župniji. O, ko bi vsi naši mladeniči spoznali, kako velika sreča in hkrati tudi čast je za vsakega, ki ga je milost božja privedla v armado Marijinih otrok.

Danes mora skoraj vsak mladenič — če ne za dalj časa po svetu, pa vsaj daleč na jug k vojakom. O, to so nevarna leta. Toda mladenič, otrok Marijin, ostane trden kot hrast tudi v teh nevarnih okoliščinah. Kdor gre v tujino pod Marijinim varstvom, se ohrani nepokvarjenega in se tak tudi srečno vrne v milo domovino.

Slovenski mladenič! Ponos si naše lepe Slovenije; bodi tudi v verskem oziru naš ponos in naša dika. Cvet slovenskih mladeničev se pa zbira v Marijini družbi! Dvigni se iz nižave in poleti v višave krepostnega življenja — po Mariji! A. O.

SPOMINU POKOJNIH

Dopust pri Bogu.

»Kdo je pa umrl?« so vpraševali letos 6. junija ljudje, ko so poslušali mrliško zvonjenje v Sv. Križu, na Gradcu in v Bušeči vasi. »Kodričev (Petrinov) Jaka iz Gradca, pri vojaki v Prizrenu v Srbiji,« se je glasil odgovor. »Škoda takega fanta!«

Res, škoda! Večkrat si pisal od vojakov in pozdravljal fante Marijine družbe z željo, da bi mogel priti kmalu sam med nje. Tožil nisi nikoli. V pismih, ki si jih pošiljal na dom, si izražal le željo, da bi mogel priti čimprej na dopust. Ni ti bila izpolnjena ta želja; prejel pa si neskončno lepši dopust pri Bogu, kakor zagotovo upamo. Tvoje življenje je bilo lepo in zgledno, zato pa tudi smrt lepa in srečna. Naj Ti bodo te besede v spomin, tvojemu žalujočemu staremu očetu in bratom v tolažbo, vsem fantom pa v bodrilo.

Tako-le piše v pismu na g. župnika lazarist-misijonar Al. Plantarič, ki biva pri prevzvišenem gosp. škofu Gnidovcu v Prizrenu: »Rajni Jakob je bil tu v bolnišnici več časa. Bil je pri popolni zavesti in je z veliko pobožnostjo prejel sv. zakramente. Ko sem mu dal papežev blagoslov, je večkrat pobožno vzdih-

nil: Jezus! Jezus! 4. junija sem ga zopet obiskal. Dal sem mu čudodelno svetinjo, ki jo je smehljaje sprejel in prisrčno poljubil. Bil je še vedno pri popolni zavesti. Celo boljšega se je počutil; le tožil je, da je žejen. V veselem upanju, da okreva, sem ga zapustil. 5. junija pa je ob osmih zjutraj nenadoma izdihnil. Zelo žal mi je, da nisem mogel biti ob njegovi smrti; pač pa so bile in molile sestre usmiljenke.

Vsi brez izjeme žalujejo za njim. Celo pravoslavni so prispevali za zvonjenje pri katoliški cerkvi. Jaz pa sem danes, 6. maja, opravil zanj sv. mašo. Naj mi zato dragi rajni pri Bogu izprosi drugih dobrot. Saj sem trdno prepričan, da že uživa plačilo, kajti hude vice so bile njegova dolga bolezen, ki jo je tako vdano prenašal.

Zdaj smo ga zagrebli. Na podnožju mogočnega Koritnika, ki še ni snel svoje zimske obleke, sniva sladki sen naš ljubi Jakec. Pogreb je bil za naše razmere prav lep. Dočim imajo drugi vojaki nepobarvano krsto, je bila njegova belo pobarvana z napisom: »Počivaj v miru! Sladko spavaj!« Preskrbel je to eko-

nom bolnišnice, ki je Slovenec. Vojaki so mu napravili lep venec s trakovima in napisi. Tudi križ na grobu je ves drugačen, kot pri drugih vojaki. Belo je pobarvan in s pozlačenimi črkami je na njem zapisano njegovo ime. Za križem je korakala častna četa; k pogrebu sem ga spremljal jaz z dvema strežnikoma. Za krsto je šel ekonom bolnišnice in poročnik-Slovenec, nato še par drugih in pa tri usmiljenke. Trobentač je trobil žalne melodije. Ko so vojaki spustili krsto v grob, so pokojnega po tukajšnjem običaju pozdravili. Jaz pa sem trikrat vrgel prsti na drago krsto v svojem imenu in v imenu njegovih domačih in opravil molitve. Poleg njega spi lepo število slovenskih fantov, ki so v dalnjem Pri-zrenu našli svoj prezgodnji grob.

Srce mi je prepolno žalosti za tem krasnim fantom. Dobil je bil že 40 dni dopusta,

da gre domov in se pozdravi; medtem pa ga zgrabi zavrtni legar in oslabele srce ni vzdržalo. Tolaži me le to, da sem mu mogel malo pripomoči do lepe zadnje ure in da smo storili vse, da je prejel dostojno zadnjo čast. Gamljivo je bilo, ko so v bolnišnici od vseh strani prihiteli bolniki in strežniki ter z žalostjo v srcu prisostvovali žalnim obredom. Kakor mi je ponovno zatrjeval ekonom, so ga vsi v bolnišnici izredno ljubili in čislali, celo pripadniki drugih veroizpovedi.

Počivaj v miru, dragi Jaka! Upamo, da si sedaj srečen, nepopisno srečen. Molili bomo zate, posebno še mi, tvoji tovariši Marijine družbe iz Sv. Križa pri Kost. Tvoj zgled pa naj nas bodri, tvoja priprošnja naj nas podpira, da končamo svoj zemeljski tek tako srčno vdano in lepo, kakor Ti, dragi Jaka!

Za Boga in Marijo ...

Blagor jim, ki v Gospodu umrjejo! Ne dvomimo prav nič, da smemo tako vzklikniti ob smrti vzornega mladeniča Jožefa Port iz Mozirja, ki je dne 26. junija po dveletni boleznj sklenil svoje Bogu posvečeno življenje, življenje angelja v človeški podobi, življenje za Boga in Marijo. Kolikokrat sem občudoval Tvojo zbranost, ljubezen do Marije in do evharističnega Zveličarja. Spoštoval sem Te kot vzornega tovariša in sobrata Marijine družbe in reda sv. Franciška. Spominjam se iz vojaških let, kako si bil v vojašnici vedno zbranega duha in natančen v izpolnjevanju verskih dolžnosti vkljub zbadanju od strani slabih tovarišev. In kadar si bil prost, je bila Tvoja navadna pot v bližnjo Marijino cerkev, k obhajilni mizi. Še sedaj Te vidim, kako si, zatopljen v pobožno molitve, klečal pred Najsvetejšim, in to v času, ko so se drugi vojaki

vdajali svetnemu razveseljevanju. Ko si bil prost, si šel za željo svojega srca: posvetil si se misijonskemu poklicu. Pa Vsemogočnemu je dopadlo, da Te je v novicijatu obiskal z boleznijo. Težko Ti je bilo, žrtvovati sveti misijonski poklic; a vedno vdan v voljo božjo si z veseljem sprejel križ Gospodov, smrtno bolezen. V dolgotrajni boleznj si bil zgled potrpežljivosti, vdanosti v voljo božjo. Pogosto pokrepčan z angelskim kruhom in dobro pripravljen si mirno čakal smrti, ki je bila lepa, kakor je bilo lepo vse Tvoje življenje. S svojo dolgotrajno boleznijo si zadostil za vse morebitne človeške slabosti; zato upamo, da Ti je smrt odprla vrata v večno veselje, kjer se sedaj veselíš zmage pri Jezusu in Mariji! Ne pozabni tovariš, prosj v nebesih za nas, za našo mladino, da bi preživela svoja mlada leta po Tvojem zgledu!

Gospod, kako ti vrnem?

Strmim, Gospod, v dobroto tvojo ...
Kako, da mene si izbral?
Ko drugim kapljo si ponudil,
si meni morje sreče dal ...
Gospod, kako ti vrnem?

V samoto mene si poklical
pred evharistični oltar ...
Ko drugi v luči so brez luči,
je večna luč moj večni žar.
Gospod, kako ti vrnem?

Na mojo roko si nataknil
poročni prstan, dar nebes;
v sijaju polnem sije danes
obljub redovnih sveta vez.
Gospod, kako ti vrnem?

Ves blesk neba, planin dehtenje
in ogenj rož in spev dolin ...
je to dovolj? O ne! Do groba
bo vrela prošnja iz globin;
Gospod, kako ti vrnem?

M. Elizabetha.

Na Sv. Goro.

Na veliki shod Marijinih družb goriške nadškofije, dne 1. in 2. septembra t. l.

Kar smo že dolgo želeli, bomo — kakor upamo — z Marijino pomočjo te dni izvršili. Goriške Marijine družbe se bodo prve dni septembra zbrale pred prestolom svetogorske Kraljice. Nujno potrebujemo nove pobude, novih milosti. Zato poromajmo k Mariji na Sv. Goro!

Geslo goriških Marijinih družb v letošnjem letu je poglobitev. Temu namenu imajo vsled sklepa voditeljev Marijinih družb na sestanku v Gorici, dne 24. aprila 1925, služiti v prvi vrsti duhovne vaje za Marijine družbe, ki naj bodo, kjer le količkaj mogoče, posebej samo za družbo; če drugače ne gre, pa o priliki sv. misijona ali duhovnih vaj za ljudstvo.

Ne le šteti, ampak tehtati hočemo odslej Marijine otroke, saj je namen Marijinih družb v prvi vrsti ta, da si vzgajimo dobrih, dejanskih katoličanov. V Marijine družbe več pravega, iskrenega, notranjega življenja!

Temu namenu naj služi tudi podoben pouk za predstojništva Marijinih družb po posameznih dekanatih ali okrožjih. Predstojništva se morajo namreč še vse bolj resno zavedati svojih dolžnosti napram Mar. družbi. Red, disciplina in napredek družbe zavisi v veliki meri ravno od tega, kako predstojništvo vrši svoje dolžnosti.

Še več. Pri velikem pomanjkanju duhovnikov naj bi bilo vsako predstojništvo toliko izšolano in spretno, da bo moglo v slučaju premestitve ali pomanjkanja duhovnega voditelja tudi samo družbo skupaj držati in jo vsaj za silo voditi ter varovati propada.

Poglobitvi naj služi tudi nadzorovanje Marijinih družb po dekanatskih voditeljih. Poglobitvi naj služijo sploh vse letošnje skupne prireditve po dekanatih in okrožjih, osobito pa velika prireditve na Sv. Gori.

Zato vse Marijine družbe na Sv. Goro, da se navzamemo pri Mariji nove gorečnosti in novega ognja in ga zanesemo v domače duhovnije.

SPORED.

A. Predvečer.

V torek, dne 1. septembra.

1. Ob štirih zjutraj se začne spovedovanje. Priporoča se, da bi udeležniki po možnosti opravili sv. spoved že doma. Spovednikov bo na Sv. Gori sicer veliko na razpolago, a tudi romarjev bo veliko.

2. Ob 6. uri prvi govor: »Uršula Ferligoj — vzor požrtvovalne družbenice.« Po govoru pete litanije M. B. s svetogorskimi odpevi — blagoslov z Najsvetejšim.

3. Od 8. do 10. ure javno češčenje presv. R. Telesa. (8. in 9. ura iz knjige: »Večna molitev«.)

B. Slavnostni dan.

V sredo, dne 2. septembra.

1. Ob 4. uri zjutraj se začne spovedovanje, pa tudi sv. maše.

2. Ob 5½ govor: »Kaj vidi Marija po naših Marijinih družbah?«

3. Po govoru sv. maša — med sveto mašo generalno sv. obhajilo.

4. Ob 7½ govor: »Cedra na Libanu«.

5. Ob 9. uri sv. maša, ki jo daruje prevzvišeni g. knez in nadškof msgr. dr. Frančišek Borgia Sedej.

6. Po sv. maši govor: »Živ spomin na Sv. Goro«.

7. Po govoru pete litanije M. B. s ponovitvijo posvečenja, zahvalno pesmijo in blagoslovom. Konec skupnih pobožnosti, da zamorejo družbe pravočasno na vlake, ki odhajajo iz Gorice v prvih poldanskih urah.

Marijini otroci! Urno se pogovorite, kako boste uredili svoje romanje na Sv. Goro; pa pridno molite, da bi se nam slavnost lepo obnesla kakor lani v Logu, in da bi odnesli s Sv. Gore mnogo koristi za svoje lastno posvečenje kakor tudi za posvečenje naših duhovnij, kjer naj postanejo ravno Marijine družbe luč in vzor verskega prenovljenja.

Ker je težko in sploh nemogoče določiti uro za skupno, slovesno procesijo na Sv. Goro, je dano družbam na presto, kdaj in kako dojdejo na sveti kraj. Ker pa sodimo, da bo vprav okrog 4. ure v torek popoldne in okrog 4. ure v sredo zjutraj največ družb stopalo po svetem hribu, se bodo one družbe, ki dojdejo do te ure na Preval, uvrstile v večji, skupni sprevod. Zbirališče na kraju, kjer je stala svojčas prva kapelica. Tudi ostalim priporočamo, naj od Prevala dalje v sklenjenih vrstah in slovesno romajo na sveti hrib.

Pridite z zastavami in po možnosti v beli obleki. Vsekako pa s

svetinjo in pokrivalom. Od ženstva strogo zahtevamo, da pride v spodobni in dostojni obleki. Že obleka naj razodeva, da ste otroci Marijini in ne otroci tega sveta.

Ljudje bodo gledali na vas. Po pravici. Ta dan ne boste samo Marijine hčere, ampak vrhtega še tudi romarice. Temu primerno bodi vaše obnašanje po potih, na vlakih, na vozovih, v cerkvi, sploh povsod.

Ljudje vas bodo poslušali. Pazite na svoje pogovore, pesmi, šale...

Na vsej poti na Sv. Goro in domov naj vas spremlja globoka zavest: »Marijini otroci smo. Dolžni smo delati čast Mariji in njenim družbam, da bo hvaljeno Marijino ime in da se dvigne ugled Marijinih družb.«

Nastopajte povsod kot urejena Marijina četa! — Marijini otroci, iskreno pozdravljeni in na veselo svidenje na Sv. Gori! Dobrodošle tudi družbe s Tržaškega in Benečije!

Škofijsko vodstvo

Po svetu.

Bodoči vesoljni cerkveni zbor. Dne 9. julija je papež Pij XI. sprejel v avdijenci švedskega protestantskega pastora Neanderja, ki je bil sklical v Stockholm na posvetovanje zastopnike vseh krščanskih verskih družb, če bi se moglo doseči zjedinenje. Tudi v Vatikan je bilo prišlo povabilo. Papež ni poslal zastopnika iz tega ozira, ker se katoliška Cerkev se od ustanovitve ni spremenila ne v nauku in ne v zakramentih — in torej ne more dovoliti v tem oziru nobenih popravil ali sprememb. To je pojasnil Neanderju papež sam ter pristavil, da se silno zanimlje za edinstvena stremjenja in da molji za srečen uspeh nameravanega kongresa. Papež tudi upa, »da bo bližnji vatikanski koncil (cerkveni zbor) protestantski in grško-ruski (pravoslavni) cerkvi dokazal, kako zelo je sveti stolici na srcu združitev vseh krščan-

skih cerkev.« Iz teh besedi se da sklepati, da ima papež namen, čimprej sklicati vesoljno učečo Cerkev k skupnemu koncilu v Rim. Gotovo so se najpotrebnejše priprave že izvršile.

Altarno sliko sv. Male Terezije, imenovano »Gloria«, ki je krasila baziliko sv. Petra v Rimu o priliki njene slovesne proglasitve med svetnice, je sveti oče Pij XI. odločil za nadškofovsko kapelo v Milanu.

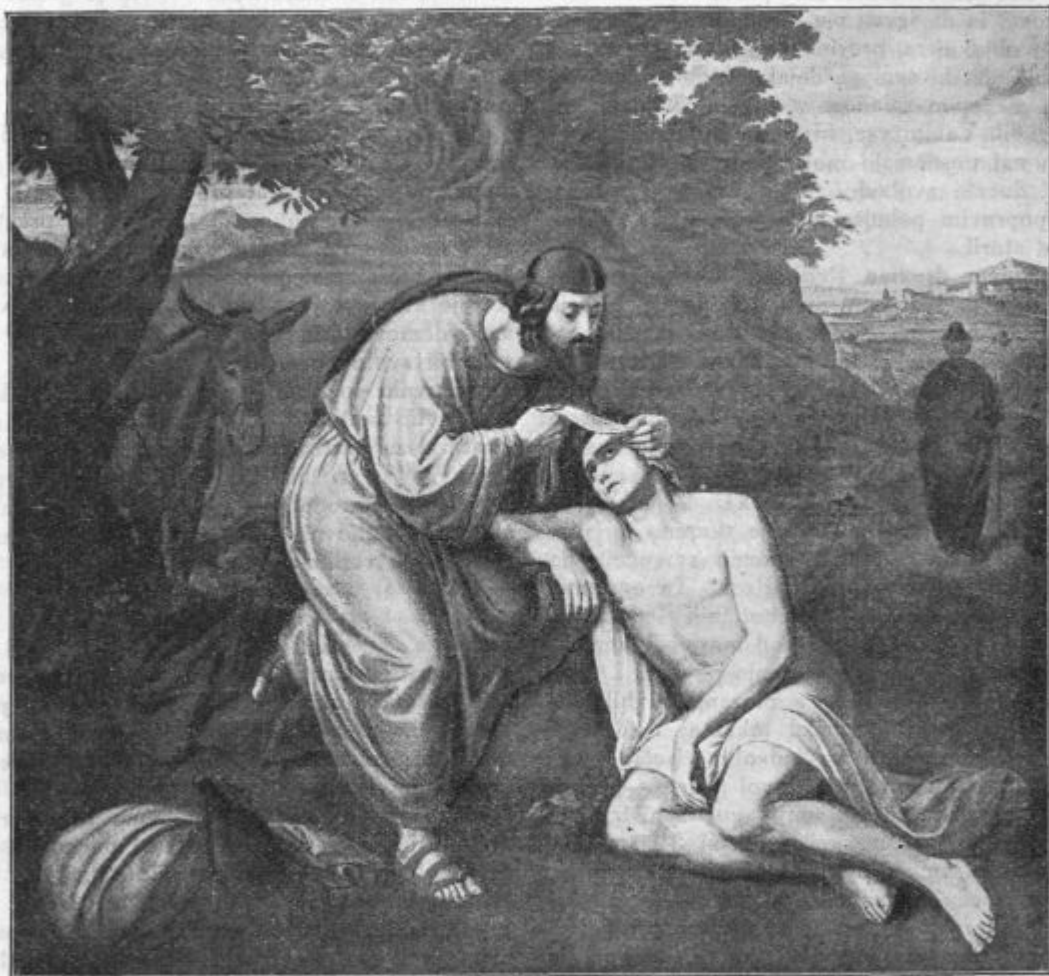
300 letni jubilej misijonske družbe. Dne 17. aprila t. l. je bilo 300 let, odkar je sveti Vincencij Pavelski ustanovil družbo misijonskih duhovnikov ali lazaristov. Ob ti priliki je papež Pij XI. poslal vrhovnemu načelniku lazaristov g. Frančišku Verdierju ljubeznivo pohvalno pismo, ki v njem z iskrenim priznanjem proslavlja tristoletno plodonosno delovanje duhovnih sinov svetega Vincencija Pav. v domačih in tujih misijonih. Pismo se začinja s sledečim uvodom: »Družba misijon-

skih duhovnikov, ki jo je sv. Vincencij Pavel-ski v ognju svoje dušnopastirske gorečnosti pred 300 leti ustanovil, da oznanjuje ubožnim veselo sporočilo (evangelij), je v tej dolgi dobi katoliški stvari neizmerno koristila. Zato je prav in primerno, da s temi častitkami tristo-letni jubilej olepšamo in vernike nanj opo-zorimo.«

Tudi mi smo lahko hvaležni, da je Bog

papežu Piju XI., in sicer misijonski parnik z imenom »Pio XI.« za misijonske namene v zgornjem Nilu. Parnik bo stal okrog 100.000 lir. —

Število svetoletnih romarjev je daleko večje, nego se je pričakovalo. Časniki jih naštevajo doslej čez 350.000. V poletnih mesecih naval ni tako velik, vendar pa je opazovati po rimskih ulicah vsak dan večje ali manjše

Usmiljeni Samarijan.

obudil v sv. Vincenciju P. svetega duhovnika in ustanovnika tako lepe družbe, ki po svojih gorečih, navdušenih, hkrati pa ponižnih misi-jonskih duhovnikih-lazaristih tako veliko stori za dušni blagor katoliških Slovencev. Kdo ne pozna dobrih gospodov lazaristov iz Ljubljane, Celja in Grobelj! Bog naj jim poplača občudovanja vredno misijonsko vnelo!

Nov dar so poklonili Milanci svojemu nekdanjemu škofu in kardinalu, sedanjemu

skupine tujcev v zanimivih, dostikrat razno-bojnih nošah. Kdor hodi po trgu sv. Petra, mu udarjajo na ušesa pri vsaki skupini drugi glasovi. Tam so Nemci, tu Francozi, ondi Slovani, tu Indijci, zraven njih Kanadci, Hindu... Kratkotomalo: vsi jeziki so se že čuli in se še čujejo v glavnem mestu krščanstva. Na jesen bo pritisk tujcev zopet večji.

Zmoti se je odpovedal. V Parizu je bil sprejet v katoliško Cerkev potem, ko se je

odpovedal v pričo papeževega nuncija Cerettija dosedanjim zmotam, ki jih je širil, starokatoliški škof Vilatte. Preklic, ki ga je sam sestavil, se glasi: »Jaz, Jožef Vilatte, odkritostavno obžalujem, da sem učil mnoge zmete, napadal sveto rimsko Cerkev ter jo kazal v krivični luči. Vse take nauke preklicujem brez pridržka. Verujem v sveto, katoliško Cerkev; pripoznavam jo ter se popolnoma in brezpogojno podvržem njeni avtoriteti, ko pripoznavam, da je samo ona prava Cerkev Kristusova, in da izven nje ni zveličanja. Ko preteklo objokujem, prosim Boga odpuščanja radi pohujšanja, ki sem ga dajal ter obljubljam, da bom z lepim zgledom v novem življenju vse popravil. Vabim vse, ki so sledili mojim zmotam, naj posnemajo moj zgled. To izjavo dam docela svobodno in iz lastnega nagiba, da popravim pohujšanje in vse, kar sem hudega storil.«

Srečna družina. Redki so taki slučaji, kakršen je naslednji: V mestu St. Louis, Mo. je imel novo mašo Jožef L. Scott, iz družbe Jezusove. Stregli so mu pri najsv. daritvi trije bratje - duhovniki. Navzoča je bila tudi mati vseh teh štirih duhovnikov, redovnica sestra Marija Ignacija. Mati je namreč po smrti svojega moža vstopila v samostan.

Proslava papeža Pija XI. V jutro, na praznik sv. Petra in Pavla je skupina turistov na lep način počastila spomin sv. očeta na orjaškem ledeniku Monte Rosa. Ta ogromna gora, polna visečih in nebotičnih ledenikov, ki se dvigajo do 4600 m nad morje, je znana tudi zato, ker se je nanjo povzpel l. 1889. sedanji papež Pij XI. Pa plezanje ni bilo lahko. Dve noči je moral takratni Atil Ratti nepremično prebiti na ledenih, visečih pečinah, da je mogel izvršiti svoj načrt. — Omenjena proslava se 29. junija seveda ni izvršila na vrhu orjaka, marveč v višini 3100 m, pri koči Sella, kjer je nekoč tudi Ahil Ratti bival. Odposlanec milanskega nadškofa je zjutraj zgodaj opravil na višini sv. mašo, pri kateri so bili navzoči katoliški turisti. Ponoči je umetalni ogenj oznanjal okoličanom to izredno slavlje. O dogodku so obvestili tudi papeža. Kako mu je pač bilo pri srcu ob spominu na leta, ko je kot navaden duhovnik in učejnik v počitniški dobi na vršacih gora občudoval mogočnost in veličastvo božje!

Katoliške šole v Severni Ameriki rešene. Zvezno sodišče v Washingtonu je nedavno v nekem spornem slučaju izreklo končnoveljavno sodbo, da je protustavno, ako bi katera od 48 zveznih držav sprejela zakon proti zasebnim katoliškim šolam. S tem so rešene vse takozvane župnijske šole, ki jih vodijo povečini redovnice.

Praznik sv. Janeza Nepomuka so katoliški Čehi slovesno obhajali, četudi ga je sedanja vlada črtala in mesto njega postavila spominski dan krivoverca Husa. Po vseh cerkvah je bila slovesna služba božja, v Pragi pa še velikanska procesija do krste, kjer počivajo ostanki svetnika in njegov nestrohnjen jezik. Slovaki so bili zastopani po štirih škofih in odličnih odposlancih.

»**Katoliška ljubezen** — zdravilni vrelec za vse hudo sedanje dobe« — to je geslo, ki so si je izbrali nemški katoličani kot vodilno misel vseh govorov in razprav na letošnjem 64. katoliškem shodu v Stuttgartu od 23. do 25. avgusta.

† **P. Arndt dr. J.** V Bukarestu je umrl v starosti 75 let pater Arndt, jezuit. Učeni redovnik je bil rojen kot protestant. Posvetil se je bogoslovnim naukom, l. 1874. je pa prestopil v katoliško Cerkev. Pripomogli so k temu koraku spisi znanega pisatelja Albana Stolza. Ker je stopil v jezuitski red, je moral žrtvovati domovino in bežati. Kot učenjak si je pridobil svetovno slavo.

Slovaki so dobili dva nova škofa-rojaka: dr. Pavla Jantauša kot apostolskega administratorja za bratislavsko škofijo; in dr. Jožefa Čarskega za rožnavsko škofijo. Navdušenje slovaškega naroda je veliko. Novoimenovana škofa sta duhovnika po Srcu božjem. Za narod sta že veliko delala in trpela.

Po domovini.

Stara pesem: Kdor začne zanemarjati verske dolžnosti, ni nič prida. Iz Suhorja so sporočali, da so našli 14. julija v gozdu Gabrik na hrastu obešenega 19 letnega čevljarskega pomočnika Antona Ancelj. V poročilu je bil dostavek: »Mladenič je popolnoma zanemarjal svoje krščanske dolžnosti.« Kot povod za ta nesrečni korak se navaja okoliščina, da je mati svojo hišo prepisala na hčer. Nekaj ur pred samomorom je svoji sestri še zapalil hišo, da je zgorela streha. — Ta svarilni zgled dovolj glasno uči, kam pride človek brez prave odgoje, brez verskega življenja. Samomorilec seveda ni bil cerkveno pokopan.

Smrtna kosa. 15. julija je umrl na Hvaru ondotni škof Luka Pappafava. Ko je bil imenovan za škofa, so vsi listi poveličevali njegove vrline in njegovo dušnopastirsko vnemo, pa je tudi tak ostal do zadnjega, dasi je za časa vojne veliko preстал in vsled teга vedno bolehal. Bil je vedno neustrašen boritelj za katoliško stvar v Dalmaciji ter dosleden branilec cerkvenih pravic. Katoliški tisk je imel v njem vnetega prijatelja in pomočnika. — V Varaždinu so o sv. Jakobu pokopali kateheta

Valentina Cajnko. Pokojni je bil ljubozniv, vnet duhovnik, rodom Slovenec. Udeleževal se je vseh katehetskih prireditev, zborovanj in sestankov. Bil je tudi član ljublj. kateh. društva. Za svojo pridnost je bil odlikovan s častjo duh, svetnika. N. v m. p.!

Srebrna maša. V torek, 14. jul. je praznovalo v Ribnici na Dol. z ondotnim dekanom Antonom Škubic 15 gg. tovarišev 25letnico mašništva. Ljudstvo je slovesnost povečalo s tem, da je oskrbelo pozdravno petje, godbo, streljanje, kresove. Ribnica je tudi to pot pokazala, da spoštuje vnete duhovnike. Slavnostni govor v cerkvi je imel dekan Gnidovec, slovesno sv. mašo pa domači g. dekan.

Za župnika in k. kanonika v Novicerkvi pri Celju je imenovan Pavel Žagar, bivši vojni kurat. — Čast konzist. svetnika je podeljena nadžupniku pri Sv. Križu na Slatini g. Frančišku Korošec.

40letni mašniški jubilej je praznoval 25. julija v Kamniku ondotni rojak svetnik Avguštin Šinkovec, bivši mestni župnik v Škofji Loki.

Tajni komornik (monsignore) papežev je postal ljubljanski kanonik dr. Alojzij Merhar, zaščitnik Salezijancev in glavni zastopnik sotrudnikov salezijanskega zavoda v Ljubljani.

Pomenljiva 25letnica. Mnogo je jubilejev, a malo takih, ki bi jih katoliška Slovenija s tako iskrenostjo pozdravila, kakor je pozdravila srebrni jubilej naše dične »Slomškove zveze«. Če pomislimo, da se še nobeno društvo ni ustanovilo ob tako silnem nasprotovanju svobodomiselstva; da še nobeno društvo ni občutilo toliko udarcev; da člani nobenega društva niso še trpeli toliko nepravilnosti pa tudi zapostavljanja kot člani krščanskega učiteljskega društva »Slomškove zveze« — potem razumemo, zakaj je katol. Slovenija tako toпло pozdravila naše junake in junakinje, ki so z isto neustrašenostjo kot vselej ob enakih prilikah, prihiteli tudi na proslavo četrstoletnega obstoja svoje matice. — Naj se zavedajo ti neustrašeni borci, da je vse dobro, krščansko ljudstvo slovensko za njimi. Naj jim bo plačilo zavest, da jih ljubi poštna Slovenija, da jih ljubi tudi Bog.

Svetoletnega romanja so se udeležili početkom julija zastopniki naših ameriških Slovencev. Nazaj grede so se pomudili tudi v domovini. Od duhovnikov so bili navzoči Rev. J. Oman, R. J. L. Zaplotnik in R. p. Kázimir Zakrajšek. Vodja Slovencev je bil predsednik K. S. K. J. Anton Grdina. — Naše slovensko katoliško dijaštvo je napravilo skupno romanje v Rim pretekle dni. Odhod je bil 19. avgusta.

Slovesnost bivših vojakov iz svetovne vojne bo zopet letos na Brezjah. Pripravljalni odbor pričakuje, da bodo vsi držali dano besedo in v bratski slogi in ljubezni se spet zbrali letos 30. avgusta pri Marijinem svetišču. Vabljeni pa niso samo možje iz ljudstva, marveč tudi naši izobraženci, ki so tudi krvaveli po raznih moriških Evrope. Pridružite se bivši častniki našim možem! Skupno z njimi ste stali v vrstah grozote in trpljenja, skupno z njimi sedaj pokramlajte in se spomnite padlih naših bratov. Polovična vožnja je dovoljena pod običajnimi pogoji vsem udeležencem tega shoda in občnega zbora Z. S. V., in sicer od 29.—31. avgusta. Slavnost na Brezjah se bo pričela točno ob pol 10 v nedeljo, dne 30. avgusta z odkritjem naše zahvalne spominske plošče. Tovariši pevci naj se dobro izvezbajo in prinesejo s seboj tele pesmi: 1. Ti o Marija; 2. Blagor mu; 3. Vigred se povrne; 4. Oj ta soldaški boben, harmoniziran po Maroltu. (Partituro dobite proti mali odškodnini v pisarni Z. S. V. Miklošičeva cesta 7 a); 5. Oj Doberdob.

Spremembe v slovenski frančiškanski provinciji. Na provincijalnem kapitlju dne 22. t. m. je bilo pod predsedstvom generalnega ministra preč. g. P. Bernardina Klumperja izvoljeno naslednje novo predstojništvo provincije: dr. P. Regalat Čebulj, provincijal; P. Kerubin Tušek, kustos; P. Valerijan Landergott, P. Bonaventura Resman, P. Pij Žankar, dr. P. Hadrijan Kokolj, definitorji. — Nadaljne spremembe so sledeče: Ljubljana: P. Angel Mlejnik, gvardijan; P. Pij Žankar, prokurator prov.; P. Alfonz Furlan, rubricist, tajnik prov.; P. Emerik Landergott, špiritual klerikov; P. Rupert Suhač, kaplan; Novo mesto: P. Modest Novak, vikarij; Kamnik: P. Benardin Mlakar, gvardijan; P. dr. Hadrijan Kokolj, vikarij; P. Adolf Čadež, voditelj III. reda; Mar. Nazaret: P. Ambrozij Remic, gvardijan; P. Kerubin Tušek, vikarij; Brežice: P. Edvard Ravstehar, gvardijan; P. Berard Jamar, vikarij; P. Friderik Saller, diškret; Maribor: P. Gratus Kostanjšek, gvardijan; P. Anton Avbelj, vikarij; P. Matej Vidmar, voditelj III. reda; P. Stanislav Aljančič; Sv. Trojica v Slovgoricah: P. Julij Sušnik, vikarij; P. Žiga Ahčin, P. Pacifik Chernuchy; Brezje: P. Joahim Košenina, gvardijan; Vič: P. Arhangelj Apej, prezes; P. Bogdan Markelj, kaplan, katehet, diškret; Nova štifta: P. Oton Kocjan, voditelj III. reda, diškret. V Rim gre študirat P. Krizostom Sekovanič.

Ljubljanska škofija: Za župnika v Podlipi pri Vrhniki pride g. Jožef Gnidovec od Sv.

Križa pri Litiji. — Umrli je zlatomašnik Jakob Kalan, župnik v p. na Dobravi pri Jesenicah.

V lavantinski škofiji so nastavljeni gg.: Friderik Strnad kot kaplan pri Sv. Marku niže Ptuja, Franc Klasinc, kot kaplan pri Sv. Petru pod Sv. gorami, Mihael Carf kot kaplan pri Sv. Miklavžu pri Ormožu, Jožef Presnik je prestavljen iz St. Vida pri Ptuj v St. Janž na Dravskem polju, Štefan Horvat je nastavljen kot kaplan v St. Vidu pri Ptuj, Franc Casl kot kaplan v Loče, Adolf Adamič kot kaplan k Sv. Martinu na Paki, Jožef Žolnir kot kaplan na Gornjo Polskavo, Franc Urleb kot kaplan prestavljen iz St. Ilja pod Turjakom v Novo Cerkev, Alojzij Drvodol kot kaplan k Sv. Juriju ob juž. železnici, Jožef Meško kot kaplan v Šmarje pri Jelšah, Jošt Radovan iz Šmarja pri Jelšah prestavljen k Sv. Martinu pri Slov. gradu, Iv. Orel kot kaplan v St. Ilj pod Turjakom, Al. Seidler kot kaplan v Ljutomer.

Odlikovanje. G. dr. Ivan Tomažič, stolni dekan v Mariboru, je imenovan za prelata sv. očeta; g. dr. Anton Jerovšek, ravnatelj Cirilove tiskarne je dobil naslov monsignora.

Dopisi.

Sromlje. Naša Marijina družba šteje 64 članov, in sicer 52 deklet ter 12 fantov, od katerih sta 2 pri vojaki. Imamo mesečne sestanke z lepimi bodrilnimi nagovori. Odseke imamo štiri: evharistični odsek, ki vabi in se trudi, da bi vsa družba zgledno in po možnosti na 14 dni prejemale sv. obhajilo. Nekateri pristopajo tedensko, kar je gotovo velika tolažba za presv. Srce. Časniški in misijonski odsek skrbita za dobro berivo in širita apostolsko delo za katoliške misijone. Pevski odsek nas privaja skupnemu cerkvenemu petju, kakor ga je lani priporočal »Bogoljub«. Ta odsek zapoje vsako nedeljo po večernicah eno tako Marijino pesem, ki jo zna večina navzočih. »Bogoljuba« imajo vsi otroci Marijini ne le naročenega, marveč ga tudi pridno čitajo. V nedeljo, 2. avgusta, smo imeli blagoslovitev lepo prenovljene in nanovo poslikane župnijske cerkve sv. Martina. Za celo župnijo, zlasti

za vnetega g. župnika je bil 2. avgust dan radosti in veselja.

Mozirje. »Blagor njim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali.« Te besede so se mi porajale v duši, ko sem stala ob mrtvaškem odru mladenke Helene Port in zrla v njen od boleznj izmučen obraz. Pokojna je bila vzorna Marijina družbenka, vsem sosestram najlepši zgled ponižnosti in nedolžnosti. Njeno največje veselje je bilo pred tabernakljem in ob nogah nebeške Matere, kateri se je vsa posvetila. Bila je tudi vnetá častilka sv. Frančiška; v tretji red je vstopila s 14. letom. Že kot mala učenka se je odlikovala v pogostem prejemanju sv. obhajila. Živo so mi še v spominu nekdanji majniški dnevi, ko je rajnica kljub veliki oddaljenosti od cerkve pristopila skoro vsak dan k mizi Gospodovi, preden je prišla v šolo. Ko jo je Bog dvakrat obiskal z dolgotrajno boleznijo, je na domu večkrat prejela Jezusa, ki jo je osrčeval, da je tako junáško prenašala trpljenje in ohranila srce vedno veselo. Njena smrt je bila lepa in spodbudna! — Izgubile smo drago sestro; a ob bridki žalosti nas tolaži misel, da je našel Jezus v naši Marijini družbi sveto, serafsko dušo, ki nam bo v nebesih še bolj sosestra, kot nam je bila na zemlji. A. K.

Ravne pri Cerknem (Goriško). Tudi naša Marijina družba si je oskrbela lepo zastavo, ki naj bo znak naše ljubezni do nebeške Matere. Slovesnost blagoslovljenja smo imeli na binkoštni ponedeljek. Od blizu in daleč se je zbralo mnogo ljudstva; sosedne kongregacije so pa prišle vsaka s svojim voditeljem in s svojo zastavo, da se pobratijo z novim praporom Marijinim. Obred se je izvršil s tako ganljivostjo in presrčnostjo, da se je marsikatero oko zarusilo. Po cerkveni svečanosti je domače društvo poskrbelo za primerno prireditve; članice Marijine družbe iz Orehka so pa uprizorile igro »Marijin otrok sem«

V Orehku je bila blagoslovljena družbena zastava 24. maja. Izdelala jo je Julka Mavri, članica Marijine družbe. Tudi ta slovesnost je bila lepa in ganljiva. Zaključila se je z zabavo in poučno prireditvijo in igro.

Zaupaj v Marijo.

Neka gospodična, ki pridno bere in širi »Bogoljuba«, je prosila za objavo sledečega tolažilnega poziva (izrežek iz neznanega lista):

Zaupaj v Marijo! — To sladbo bo drilo mi zveni na ušesa, kadar sredi težav iščem pomoči...
Zaupaj v Marijo!

In žarek tolažbe posije skozi temne oblake obupnosti v ranjeno srce, ki se zbudi iz težkih občutkov, kakor iz mučnih sanj, ter bije zopet mirno, v nežnih občutljajih sladkega upanja.

Kadar temne misli polnijo spomin in sem v dušnih in telesnih potrebah ter nimam nikogar, da bi prihitel pomagat, kadar sem zapuščen od vseh, ki so mi bili nekoč prijatelji, kako sladek je poziv: Zaupaj v Marijo!

Zaupaj v Marijo! Ko slišim to besedo, se mi zdi, da sem našel mater, ki me gleda in mi obljublja pomoč; zdi se, da božji blagoslov rosi na moje srce in ga polni z lekomo nebeške tolažbe — in zopet sem vesel

Versko-prosvetne iskre.

Učinek jabolka. V zdraviliškem hotelu S. se je neka neolikana dama ponašala s pohujšljivo obleko. Ko je došla k skupnemu obedu, vzame neki gospod najlepše jabolko s krožnika, ga ponudi dami s prošnjo, naj ga takoj použije. — »Zakaj pa« — vpraša začudeno navidezna odlikovanka. Gospod odgovori: »Zato, da bi se Vam zgodilo tako, kakor nekoč Evi, ki je potem, ko je jedla jabolko, spoznala, da nima obleke.« K prihodnjemu obedu so prišle vse gospe in gospodične dostojno oblečene.

20. decembra bo petnajst let, kar je papež Pij X., ki se bliža svetniški glorioli, razglasil vsemu katoliškemu svetu prepomenljivi odlok o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu ter o zgodnjem obhajilu otrok. Ta 15 letnica ne sme iti kar tiho mimo nas; zato bomo na to še opozorili. Danes samo rečemo: Veliko knjigo bi bilo treba spisati, če bi hoteli samo površno orisati, koliko koristi, sreče, blagoslova je človeštvu že donesel omenjeni obhajilni odlok; koliko mladine je bilo rešene po njem! Don Bosko je rekel nekoč: »Izriniti

Jezus se spremeni na gori.

Kadar zvoní »angelovo češčenje« — iz vzgoje pogostno sv. obhajilo se pravi, naj bi bili povsod otroci doma. Tako so zahtevali in zahtevajo še danes dobri in skrbni starši. Otroci, ki se zvečer brez potrebe okrog potikajo, ne bodo kaj pridali. Nedavno je bilo čitati, da je neka občina razglasila policijsko odredbo ter pričporočila staršem, naj skrbe, da bodo otroci zvečer pravočasno doma. Tako navdilo je čisto umestno; saj se morajo občinski možje brigati tudi za vzgojo in lepo življenje občanov.

Take jubileje praznujmo! Letos dne

— iz vzgoje pogostno sv. obhajilo se pravi, pregnati iz nje nedolžnost. O, ko bi mogli to resnico glasno dopovedati vsem staršem in odgojiteljem.

Moderna umetnost. Sloveči škof Kepler iz Rottenburga, ki je 2. avgusta praznoval 50 letnico mašništva in 25 letnico škofovanja, je bil nekoliko dni poprej sprejet pri papežu v avdijenci. Pri tej priliki je jubilent podaril sv. očetu svoje najnovejše delo »Iz umetnosti in življenja«. Sv. oče se takoj zatopi v lepo knjigo, nato pa vpraša, kaj sodi škof Kepler

o moderni umetnosti. Škof — kot velik poznavalec umetnosti — odgovori, »da je velik prepad med to in med staro umetnostjo in da bi utegnila moderna umetnost v cerkvi biti le v pohujšanje«. Papež mu pritrди in pravi: »Kakšna umetnost je to, ko nima nobenega stika ne z lepoto in ne z naravno resničnostjo. Želim samo, da bi ta umetnost nikdar ne dobila vstopa v cerkev.«

Papež je imel v mislih brez dvoma ono novo strujo, ki jo imenujejo »futurizem« in »kubizem«. Kdor vidi prvokrat izdelke teh novostrujarjev, ki kaj v resnici lepega menda niti ustvariti ne znajo, jih mora imeti za izrodek zmešanih ljudi. To so slike in podobe, ki spominjajo deloma na mazarije najbolj preprostih narodov in neukih ljudi, deloma pa zbuja jo po čirčarastih oblikah naravnost posmeh. Karikature niso in ne bodo nikdar umetnost. Škoda za ljudi, ki imajo res kaj nadarjenosti, pa se s tem ukvarjajo!

Naj bi se še pri nas kaj storilo! V Gorici so še po vozovih cestne železnice nabiti listi z opominom (v laškem jeziku seveda!): »Olikan človek ne kolne!« — »Potegnite se za čast Italije in nikarte kletit!« ... Morda te grdobije dobite tam še več kot pri nas. Pa tudi pri nas bi ne bilo odveč, če bi nalepili podobna svarila povsod, kjer se je kletvina, zlasti »privandrana«, udomačila.

Po cerkvah (v Gorici) se pa vidijo ob vhodih natisnjeni tudi opomini, naj hodijo ženske dostojno oblečene v svetišče. V štirih točkah so naštete zahteve, kakšna bodi obleka, če hočejo imeti dostop v cerkev.

70.000 oseb je spovedal župnik arski, Janez Vianney, ki je bil meseca maja prištet med svetnike, in sicer vsako leto približno toliko. Ta veliki uspeh pri izpreobrnjenju grešnikov je pripisoval preprosti župnik molitvi in spokornemu življenju. V Arsu živi še mnogo oseb, ki so ga osebno poznale. Iz njegovih pogovorov sta se ohranili med drugim dve prorokbi, bolj napovedi. Ena se tiče angleške Cerkve, ki bo dosegla zopet prvotni sijaj; druga napoved zadeva Francijo. Ker je pa ne marajo razglasiti, bi človek sodil, da ni razveseljivega značaja.

Kaj je vzgoja — tega danes marsikje ne vedo in to celo taki, ki bi morali predvsem skrbeti za pravo odgojo mladine. V Briksnu na Južnem Tirolskem je bilo šolskim otrokom pod kaznijo prepovedano,

udeležiti se oficijelno procesije sv. Rešnjega Telesa. Učiteljstvu se je naročilo, da ne sme otrok ne zbirati, ne spremljati pri sv. opravilu. Toda dotični mogotci so se urezali. Kakor na ukaz so prišli otroci polnoštevilno k svečanosti; nadzorstvo so pa prevzele dobre gospe in gospodje. Take in podobne odredbe rode vselej le nevoljo in zbude odpor.

Kaj je liberalizem? Nedavno je tega zmaja označil nekdo tako-le: »Liberalizem je strupeno sovraštvo rojenih katoličanov, ki nič na svetu ne črti bolj kakor kar je katoliškega, ki živi samo od sovraštva in neti povsod samo sovraštvo, ki zastuplja naše javno, deloma pa tudi privatno življenje ... Liberalizem duši katoliško zavest in tišči k tlom krščansko življenje ...« Vsako označbo ali definicijo je treba objasniti s primernimi zgledi. Teh pa ne manjka nikjer. Žalostno je predvsem to, da tisti, ki se prištevajo tem vrstam, ne marajo uvideti, da je liberalstvo nevarna zmeta, ki utegne biti usodna in pogubna.

Rim in Husiti na Češkem. Dne 6. jul. je bil odpoklican nuncij (zastopnik svetega očeta) iz Prage. Češka vlada je namreč vpeljala Husov praznik. Dne 6. julija se je češki predsednik in več ministrov udeležilo Husove proslave, ki je bila hkrati demonstracija proti Rimu. Od Husovega spomenika pa do Hradšina (pol ure) je bilo vse polno Husovih zastav. Enake zastave so visele tudi na vladnem poslopju. Vsi govori so bili takega značaja, da se je videla ost proti Rimu. Papežu ni preostalo drugega, nego da je spričo teh žalitev odpoklical svojega zastopnika.

Vera in vojska. Bilo je v bolnišnici. Vojni kurat hodi od postelje do postelje, tolaži, daje pogum, ima za vsakega prijazno besedo. Pride do vojaka, ki so ga bili pravkar pripeljali v bolnišnico. Na ljubeznivo vprašanje, nekaj zamrmra. Končno se pa izvije iz njegovih ust drzna pretveza: »Bil sem poprej katoliški; ker pa Cerkev ni mogla preprečiti vojske, sem postal socialdemokrat.« Vsi navzoči so napeto poslušali, kaj bo nato odgovoril duhovnik. Toda z druge strani zadoni glas: »To je vendar čudno. Meni se je pa prav nasprotno zgodilo. Glejte, jaz sem bil poprej socialdemokrat; ker pa socialna demokracija ni mogla preprečiti vojske, sem postal katoliški ...« Poročevalec tega je dostavil: »Ali veš, kako se znajo vojaki smejati. Če ne, bi moral takrat biti zraven.

Kričeče nesoglasje. Francoska vlada vztraja še vedno na tem, da kliče pod orožje tudi duhovnike. Kako slabo in odbijajoče vpliva to na prebivalstvo v misijonskih krajih, kaže sledeči slučaj. V Maroku, kjer imajo točasno Francozi hude boje z domačimi rodovi, je moral k vojakom tudi katoliški misijonar Freydenburg, ki je rodom Francoz. Ker se je v svetovni vojni odlikoval v bojih pri Verdunu in v trdnjavi Douaumont, je zdaj v Maroku hitro napredoval in ima že čin polkovnika. Kakšne pojme bodo zdaj dobili Maročani o krščanstvu, čigar zastopnik je nedavno vprav nasprotno učil, kar zdaj njegovi francoski rojaki počenjajo, ko jim gredo z orožjem nasproti in se izigravajo kot člani vojaško-politične države!? Ali se je čuditi, če Maročani o takem krščanstvu ne marajo nič slišati? Ali bi ne bilo veliko bolje in krščanstvu primerneje, da bi se duhovniki — če že morajo na vojsko — porabili samo za samaritansko službo v bolnišnicah in obvezovališčih!

Dobre knjige.

Če katero knjigo, je treba stalno priporočati knjigo božje besede: **Sveto pismo**. Zakaj? Razlogov smo že dovolj povedali. Danes samo to-le: Če je resnično, kar je zapisal sv. Janez (Jan. 8, 47) — in kdo bi o tem dvomil —: »Kdor je iz Boga, posluša božjo besedo«, moramo isto reči tudi o vseh, ki bero Sv. pismo z razlago. Kdor je iz Boga, bere božjo besedo. Torej!... Kar pohitimo, pa si naročimo Sveto pismo novega zakona — evangelije in apostolska dela. — Tistim pa, ki žive na Hrvaškem, ter vsem naročnikom »Bogoljuba« hrvatskih pokrajin pa priporočamo nakup najnovejše izdaje v hrvatskem jeziku: »Sveto pismo novega zavjeta«. (Naročise: Dr. Stjepan Markulin, Zagreb, Kurelčeva ul. br. 3.)

Molitvenik »Sveto obhajilo« (prej »Kruh življenja« po Svengenu), obsega 560 strani v priročni obliki. Vsled podpore nekega dobrotnika ga da »prava« Glasnika« presv. Srca Jezusovega (Ljubljana, Zrinjskega c. 9) po nizki ceni, in sicer: v platneni vezavi z rdečo obrezo za 12 Din. s polzlatno obrezo 15 Din, z zlato obrezo 18 Din. Poština posebej za en izvod 3 Din. Čisti dobiček tega molitvenika, ki ga je prav mnogo v zalogi, je namenjen za »Dom duhovnih vaj«. Ta lep molitvenik so razni evharistični shodi toplo priporočili, posebno ker ima poleg običajnih molitev tri maše, 40 obhajilnih molitev tudi.

GOVORILNICA.

K. S. v M. Ali sodite, da bi bilo lepše in »dostojnejše«, če bi take drobne devotice mestnih družin pristopile k prvemu sv. obhajilu s kakšnimi modernimi klobuki na glavi; ali pa, če

bi jim namesto venčka in cvetic ovili glavice s takozvanimi rutami?!

A. O. M. Volja je dobra. Tudi misli bi bile. Drugače je pa malo pesniškega v Vaši poeziji. Samo rima za silo še ne napravi pesmi. Morate si oskrbeti kako knjižico, da se naučite prvih pojmov o bistvu pesništva.

G. Fr. v R. Pisalo se je, — pa menda ne v naših listih — da je neki alzaški brezverni učitelj snel razpelo in vrgel v ... Toda izkazalo se je, da ni bilo resnično.

A. Z. V. Čuje se, da se s takimi reči ljudje begajo tudi drugod. To, da se miza pod sklenjenimi rokami navzočih oseb jame gibati in vrteti, ni sicer nič novega. Znano je bilo že starim Rimljanom, Grkom, Kitajcem in Japoncem. Gibanje ali trkanje mize je posledica magnetičnih sil, ki izhajajo iz teles prizadetih navzočih oseb. Spiritisti imenujejo to nevedoma ali pa z goljufivim namenom trkanje duhov, kakor da bi se tako javljale duše umrlih. To je čisto napačno in očitvena prevara. »Duše umrlih so v božjih rokah« in ni ga človeka, ki bi jih mogel kar takole na lepem pozvati in poklicati nazaj. »Na vratih večnosti preneha vsak fizični vpliv od naše strani na duše.« To je sodba sv. Cerkve in vseh pravih učenjakov. Mi lahko pomagamo dušam v vicaš z odpuški in dobrimi deli, z molitvijo, zlasti pa z daritvijo svete maše; drugače pa nanje ne moremo vplivati. — Po pravici je sv. Cerkev pečanje s spiritisti in s spiritizmom (torej tudi take poizkuse z vrtenjem mize) prepovedala, ker se pri tem godi mnogo nerodnosti, ker škoduje tudi telesnemu zdravju ter razdrapa živce; zlasti pa tudi zato, ker utegne imeti vmes satan svoje kremplje.

M. Š. v D. Vsakdo ve, ali vsaj vedeti bi moral, da se z darom, ki je določen po škofjski naredbi za sveto mašo, ne plača neskončna vrednost svete daritve. Ta dar pomeni samo nekako odškodnino za duhovnika; deloma se pa iz tega plačujejo tudi mali stroški za strežnika, darila za cerkvenika in za cerkev. Tako vsaj je ukazano duhovnikom po mestih, ki niso prideljeni naravnost dušnemu pastirstvu. Marsikje je duhovnik takorekoč navezan na doneske, ki jih dobiva za opravlanje svete maše; drugače bi skoraj ne mogel živeti. Med te spadajo dušni pastirji po malih župnijah, upokojenci i. dr. Sicer se pa skoraj splošno pozna, da ljudem primanjkuje denarja, kajti število duhovnikov, ki za sv. maše ne prejema več daril, je čedalje večje tudi pri nas. Če bi to okoliščino vzeli za merilo verskega življenja v župniji, bi najbrž ne ravnali prav. Dostikrat je vnevarnost in zanikarnost, da ne rečemo brezvestnost posameznikov kriva, da duhovnik ne dobiva za svete maše. Kolikokrat se zgodi, da bolnik na smrtni postelji prosi in naroča, naj domači po njegovi smrti poskrbe za svete maše »zadušnice«, kar pa žalibog dostikrat izostane. Kako se to ravnanje ujema s solzami, ki jih točijo domači za rajnim ali za rajnico — je pač težko umeti. Dostikrat žrtvujejo in polagajo osobito v mestih domači in sorodniki dragocene vence in številno cvetje na krsto rajnih, česar ne bomo grajali; toda to je žalostno, da za mrtve morda niti ene svete maše ne oskrbe.

Z. Z. v Š. Povejte svoji hčeri: Bog nam je dal naravne postave in ne pusti ter do konca sveta ne bo pustil, da bi jih kdo brez kazni kršil in rušil. Nič čuda bi ne bilo, če bi ji Bog še tega edinega otroka enkrat vzeli. To se je že mnogokrat zgodilo. Prej ali slej se čuti roka užaljenega večnega Postavodajalca.

Odpustki

za mesec september 1925.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Roza Viterbska. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobroljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; c) istim kakor 17. dan.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena žaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Torek. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 3. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske brat. v katerikoli cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; g) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; k) istim kakor 17. dan. — Tretjeredn. v. o.

9. Sreda. Sv. Peter Klaver. Udom družbe sv. Petra Klaverja p. o. pod navadnimi pogoji.

13. Nedelja. Ime Marijino. Kjer se danes obhaja praznik presl. Imena Marijinega, dobe p. o. vsi verniki, ki danes ali ta teden do vštete prihodnje nedelje prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. P. o. udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi.

17. Četrtek. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

18. Petek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

20. Nedelja. Mati božja sedem žalosti. Kjer se danes obhaja praznik Matere božje sedem žalosti, dobe: a) vsi verniki p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. žalostne Matere božje, ter v njej molijo po namenu sv. očeta; b) p. o. udje br. sv. Družine.

21. Ponedeljek. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta in za razširjanje sv. vere.

24. Četrtek. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Elzearij. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 17. dan.

29. Torek. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom.

ZAHVALE

J. S. se zahvaljuje za ozdravljenje v hudi bolezni presv. Srcu Jezusovemu, višarski Materi božji Mariji Pomagaj in sv. Mali Tereziji. — M. B. se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevni. — Abiturijentke nekega ljubljanskega zavoda se zahvaljujejo presv. Srcu Jezusovemu, Materi dobrega sveta, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za blagoslov pri maturi. — Neka žena se zahvaljuje Mariji Petrovški za ljubo zdravje, ki se je po opravljeni devetdnevni izboljšalo. — M. B. v Škofji Loki se srčno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, sv. Mali Tereziji in sv. Antonu za ozdravljenje bolezni v grlu. — Neka žena se zahvaljuje Bogu in Mariji za večkrat uslišane prošnje; presv. Srcu Jez. in Marijinemu ter sv. Jožefu za hitro pomoč v živčni bolezni in za dušni mir. — A. P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mariji svetogorski za ozdravljenje matere, ki je bila smrtno bolna. — Iskra Marija (Studor) se zahvaljuje sv. Antonu P., presv. Srcu Jezusov., Materi božji, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za večkrat uslišano molitev. — Amalija Golf se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu, sv. Ani, sv. Antonu in presv. Srcu Jezusovemu za dobljeno zdravje bratovo. — F. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Tereziji Deteta Jezusa, sv. Antonu in sv. Jožefu za zdravje, milost in pomoč bratu vojaku.